

МІСЦА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ВЕРЕСЕНЬ • 2008 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 7/46 •

НЕ ДАЙМО СЕБЕ ОБМАНУТИ!

2 – 3 стор.

Обережно: провокація!
Самозванці бунтують
проти Церкви

Психологія бунту
підгорецьких монахів

4 – 5 стор.

Л. Кравчук "розкрив"
план реформи
православної Церкви в
Україні

Жінки-єпископи кидають
виклик Ватикану

6 – 7 стор.

Навколоцерковна
політика. То хто все-таки
канонічніший?

М. Маринович. Довга
дорога в церковних дюнах

8 – 9 стор.

Щоб серця єдналися в
любві. Християнський
клуб знайомств

Господь Бог – упорядник
екології та біосфери

10 – 11 стор.

Біблійна історія
сотворення

Історія парохій
Львівщини. Оброшин

Сатаністи прагнуть
офіційного визнання.

Дже не перший рік поштові скриньки багатьох наших священників (а можливо і наших мирян), страждають від шаленого напливу макулатури релігійного змісту, відправна точка котрої зазначається: монастир ЧСВВ, с. Підгірці, Бродівський район, Львівська область. Ціла лавина гордості, брехні, облуди, лицемірства, зухвальства, злоби, підступу, лукавства та й іншого бруду виливається з кожної сторінки цієї диявольської писанини. Останні повідомлення про накладення «анатем» на єпископів Греко-католицької Церкви, про скликання якогось альтернативного «синоду», про обрання нового «верховного архієпископа», про призначення «новоіменованих єпископів» та інші змушують реагувати на ці брудні пасквілі. Адже хтось, мені зовсім не знайомий, звертається до мене і закликає до непослуху і бунту проти церковної єрархії, до непокори, до зламання священної присяги. Катехизм почває, що першим бунтарем у Вселенній є диявол. Тому ті, що бунтують проти церковних зверхників, бунтують проти самого Господа Ісуса Христа, адже говорить Господь: «Хто слухає вас, Мене слухає; а хто гордує вами, Мною гордує; а хто гордує Мною, гордує тим, Хто послав Мене» (Лк 10,16). Ставши бунтарями, ви закликаєте до непослуху всіх священників і вірних нашої Церкви. Тому, як Христовий священник, чуюся до обов'язку відповісти невідомим обманцям-самозванцям, бо переконаний, що під моїми словами поставлять свої підписи всі чесні християни, як священники так і миряни.

Я – не бунтар і не маю жодного бажання читати вашу облудну макулатуру, тому що свята Церква навчає: злих писем і часописів не читати. Ваші ж писання кличуть до гріха і то до гріха смертного. Тому вимагаю не присилати на мою адресу ваших облудних листів. Не бажаю мати з вами жодних точок дотику, тим більше, коли ходить про якусь співпрацю. І на це є доволі багато причин.

По-перше, тому що ви є самозванці. Ви самі себе назвали єпископами, однак не подаєте жодних відомостей про те, хто є вашими святителями. Ви бажаєте обійняти учительський уряд Церкви з чорного ходу, через потаємні двері. Саме вас стосуються слова Господа нашого Ісуса Христа: «Істинно, істинно кажу вам: Хто не дверима в кошару входу, а деінде влізе, – злодюга той і розбійник!» (Ів. 10,1).

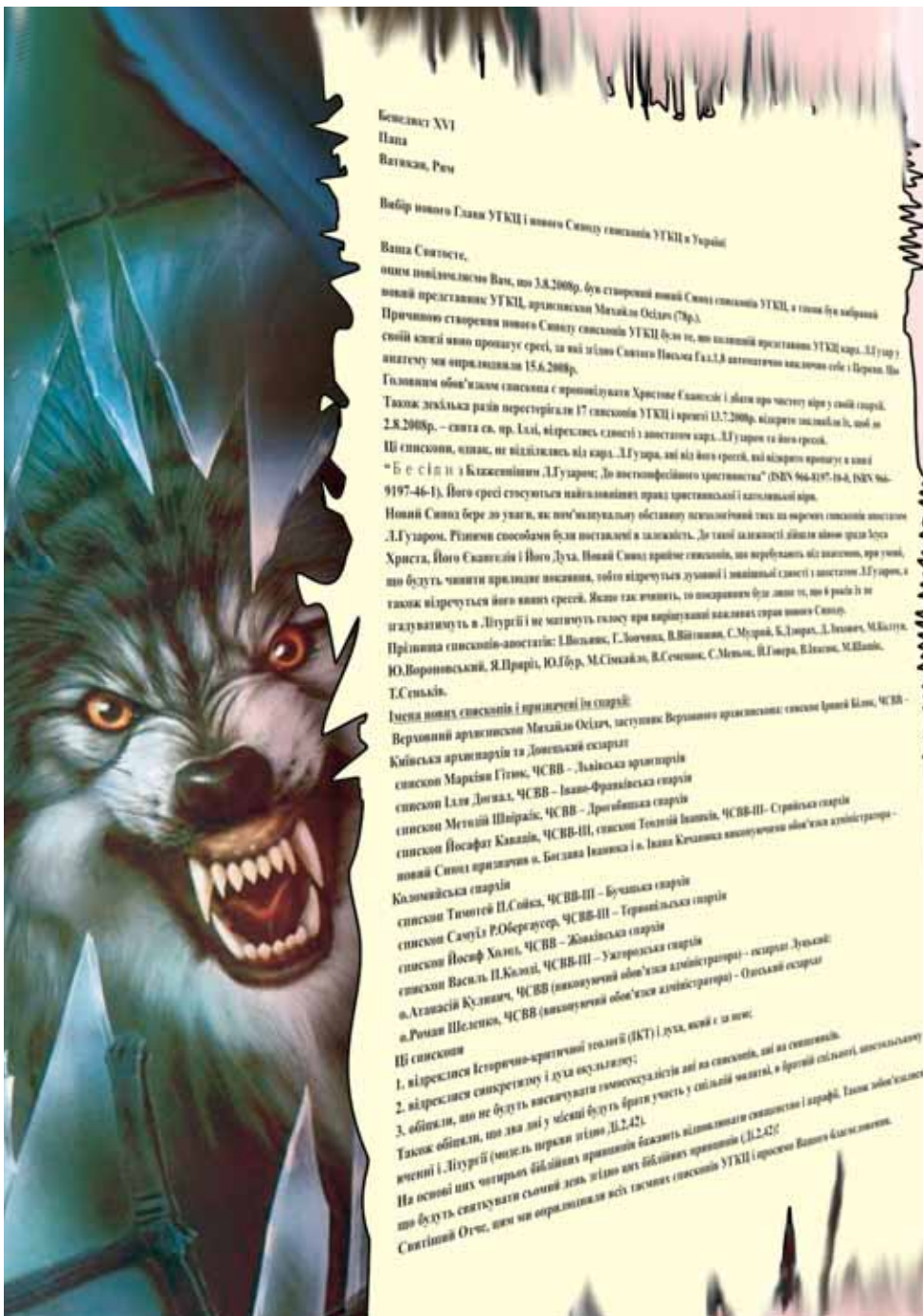
По-друге, тому що ви глупці. Присвоєвши собі чужу гідність, ви, невідомо яким правом, наклали смішну «анатему» на сімнадцять єпископів, що служать в Україні. Про всіх інших єпископів нашої Церкви, що служать західному світу у ваших лукавих пасквілях немає жодної згадки. Виходить, що вони є вашими однодумцями. Чому ж тоді вони не брали участі у так званому «синоді», котрий ви скликали? Якщо ж ви їх позбавили права голосу, то ніде про це не повідомляете. А якщо вони не голосували за обрання нового «верховного архієпископа», то він для них не є жодним авторитетом. Таким чином, вводите в оману людей, бажаючи розколоти Церкву.

По-третє, тому що ви зухвалі. Ви намагаєтесь повчати Святого Отця Венедикта XVI папу Римського що і як він повинен робити, як йому належить поступати, куди слід і куди не слід йому їхати і таке інше. У такий спосіб ви диктуєте Христовому наміснику своє бачення речей. Не спокуюйте Святого Духа, бо Христова засторога є страшною: «Усякий гріх, усяка хула проститься людям, але хула на Духа не проститься» (Мт 12,31).

По-четверте, тому що ви підступні. Скликавши так званий «синод», ви в незрозумілий спосіб іменували священників на «єпископів», і так само призначили їх на керівників єпархій. Можливо, серед названих і є вам подібні, котрі хворобливо вважають себе «єпархами», але ж оприлюднені заяви розумних священників про незгоду з вашими повідомленнями, виявляють ваш підступ. Тим паче це стосується так званого «верховного архієпископа», що також апелює до правди. Ви переконуєте, що на цю стареньку людину чиниться тиск. Припустімо, що це дійсно мало місце. Однак, якщо такий «верховний архієпископ» змінює свої переконання під тиском двох священників, то що буде, коли в момент якогось випробування йому доведеться стати перед синедріоном?

По-п'яте, тому що ви брехуни. У всіх публікаціях, при кожній нагоді ви іменуєте себе учасниками ЧСВВ. Це, очевидно, задля дешевого авторитету серед ваших прихильників. Хочеться пригадати вам, а також і повідомити усім нашим читачам, що Генеральна капітула Василянського Чину серед іншого повідомляє: «Дані ченці 31 березня 2005 року були видалені з Василянського Чину, але внаслідок апеляції та тривання судового процесу продовжують формально належати до нього; через спричинені ними проблеми, їхня справа на даний час передана компетенції Апостольського Престолу. Вищезгадані ченці далі вперто продовжують діяти проти Церкви і Василянського Чину, ставлять під своїми писаннями василянський позначку «ЧСВВ» та незаконно подають як свою адресу Василянського Монастиря в Підгірцях (Монастир ЧСВВ, 80660 Підгірці, Бродівський р-н, Львівська обл., Україна), де є законно призначений Протоігуменом Настоятель василянської спільноти, до якої жоден зі згаданих ченців – Ілля Догнал, Методій Шпіржик і Маркіян Гітюк – не приписаний. Василянський Чин

(Продовження на стор. 2)

кількома рядками...

ВЛАДИКА ІГОР ОСВЯТИВ НОВОЗБУДОВАНИЙ ХРАМ В С. ГАВАРЕЧЧИНА

10 серпня у с. Гавареччина Золочівського району, що на Львівщині, Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, освятив новозбудований храм на честь свята Зіслання Святого Духа. Храм, будівництво якого тривало рік, зведено на кошти фундатора та добровольця Данила-Богдана Корилкевича, за ініціативи о. Віталія Барабаша та стараннями будівничого Володимира Почапського. Слід також додати, що цей храм – не перший, що збудований на кошти пана Данила-Богдана.

«Це – велике діло милосердя, вчинене для усіх нас з боку жертводавця, за яке Господь благословляє Своїми дарами добродійців і за котрих у церкві священники моляться повсякчасно», – наголосив Владика Ігор у проповіді під час Архидіоцезійської Божественної Літургії, вказуючи на персону фундатора храму. Відтак архидіоцезійський владика вручив подячні грамоти для п. Данила-Богдана та п. Володимира. На закінчення Літургії було відслужено Панахиду за тих, хто борюється за незалежність України.

ВЛАДИКА ІГОР ВІДВІДАВ ПАРАФІЮ СЕЛА ПІДГІР'Я, ЩО НА ЛЬВІВЩИНІ

17 серпня Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, відвідав з пастирським візитом парафію Преображення Господа нашого Ісуса Христа, що у с. Підгір'я Поморянського протопресвітерату. В Архидіоцезійській Божественній Літургії взяли участь адміністратор місцевого храму о. Орест Когут, канцлер Львівської архидіоцезії о. Микола Яворський, інші священнослужителі, парафіяни та гості парафії.

«Наші добрі діла, наші непогіршені слова та думки можуть нам присвоїти заслуги Ісуса Христа, але ніколи не оправдати нас. Бо ми оправдуємося Господом нашим Ісусом Христом», – такий основний мотив проповіді Високопреосвященнішого владика Ігоря.

ЗАВЕРШИВ СВОЮ РОБОТУ СОБОР МОНАШЕСТВА УГКЦ

19-23 серпня у приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа тривала робота третьої сесії Собору монашества УГКЦ «Преображення у Господі». Цей Собор розпочав свою роботу ще в 2003 році. Відтоді відбулось три конференції і три сесії Собору. Третя, заключна сесія Собору, була на тему: «Служіння і посланництво». Плодом Собору монашества стало прийняття документу «Ідентичність монашества у покликанні і служінні».

У Соборі взяли участь 64 делегати з усіх наших спільнот та 40 запрошених гостей. Присутніми були також Глава УГКЦ Блаженніший Любомир, Високопреосвященніший владика Ігор, Преосвященні владика Гліб (Лончина), Степан (Меньок), Ярослав (Приріз), Богдан (Дзюрах).

РОЗПОЧАВСЯ ФОРУМ БОГОСЛОВІВ-МОРАЛІСТІВ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ЄВРОПИ

26 серпня у приміщенні філософсько-богословського факультету Українського католицького університету, що по вул. Хуторівка, 35 у Львові, розпочалась конференція Форуму богословів-моралістів Центральної Європи «Відповідальність за передавання людського життя: 40 років енцикліки «Humanae Vitae». На урочистому відкритті конференції до вітального слова було запрошено Високопреосвященнішого владика Ігоря (Возьняка), Архієпископа Львівського.

ХРАМ УСПЕННЯ

ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ М. ПУСТОМИТ ВІДСВЯТКУВАВ СВОЄ 100-РІЧЧЯ

28 серпня, в день празника Успення Пресвятої Богородиці, з нагоди 100-річчя храму Успення Пресвятої Богородиці, що в Пустомитах, Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, очолив Архидіоцезійську

(Продовження на 3 стор.)

НЕ ДАЙМО СЕБЕ ОБМАНУТИ!

св. Йосафата рішучо відмежується від поведінки і дій групи отців: Іллі Догнала, Методія Шпіржика і Маркіяна Гітюка та від кожного, хто до неї міг би належати, чи її підтримувати; а також від їхніх творів, письмових звернень, скарг, декларацій тощо, опублікованих будь-якими засобами масової інформації чи іншими способами. Цілкомовно підтримуючи заяву Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира, кардинала Гузара, від 23 березня 2008 року щодо чотирьох отців Іллі Догнала, Методія Шпіржика, Маркіяна Гітюка і Роберта Обергаусера, «яких не можна уважати єпископами Української Греко-Католицької Церкви... і яких забороняється приймати чи запрошувати до сповнення будь-якого священнодіяння», Капітула закликає усіх якнайтісніше співпрацювати з проводом Церкви для добра всього народу Божого».

Можна і далі наводити причини, та чи варто? Вже з вищенаведеного можна робити поважні висновки, що якісь потужні сили працюють на розкол нашої Церкви. Запитаймо себе: кому це вигідно? Сьогодні на Україну звернені погляди цілого світу, бо за Україну точиться серйозна боротьба. Національна Церква як суспільна інституція є доволі потужним стабілізуючим фактором у державі, і комусь дуже залежить на тому, щоб її розхитати. Одні чужинці загрожують Церкві ззовні, інші чужинці, а ними є ви, адже ваша батьківщина – Чехія, нищать її всередині. Кому ви служите? Відповідь на це питання дає Господь: «Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а всередині – хижі вовки» (Мт. 7, 15). Ми ж будьмо свідомі й мудрі і не даймо себе обманути.

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

Для підтвердження неправдомовності збунтованих підгорецьких священників та щоб продемонструвати підступні рішення так званого «підгорецького синоду», подаємо нашим читачам реакцію священників, котрих без їхнього дозволу підступно було призначено так званими «єпископами».

ПАСТИРСЬКЕ ЗВЕРНЕННЯ

ВСЕСВІТЛИШИМ І ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОТЦЯМ,
ПРЕПОДОБНИМ МОНАХАМ ТА МОНАХІНЯМ,
ВІРНИМ КОЛОМІЙСЬКО-ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Дорогі у Христі!

6 серпня 2008 року Божого до мене звернулись декани: о. Богдан Іванюк – декан Яремчанський, та о. Іван Качанюк – декан Тисменичанський, з проханням захистити їх добре ім'я священнослужителя, запламбоване неправдивою інформацією, поданою підгорецькими монахами на сайті www.community.org.ua від 3.08.2008 р.Б. у списку апостазійного, тобто відступного від Греко-Католицької Церкви, синоду.

У цьому списку імена вищезгаданих деканів були використані підступно, без їхнього відома та згоди. Отці Богдан Іванюк та Іван Качанюк є достойними пастирями Української Греко-Католицької Церкви та ревно виконують довірений їм уряд в нашій єпархії.

Прошу їхні титули про призначення їх адміністраторами у Коломийсько-Чернівецькій єпархії «підгорецькими монахами» вважати недійсними, оскільки будь-які документи та листи «підгорецьких отців» є неправосильними, неправдивими та такими, що несуть розбрат та замішання між духовенством та вірними

нашої Греко-Католицької Церкви, за які в скорому часу прийдеться відповісти.

Закликаю духовенство і вірних Коломийсько-Чернівецької єпархії до молитви за єдність Церкви, щоб могли відрізнити правдивих Христових Пастирів від «вовків в овечих шкурах», «...і щоб ми могли визволитися від безпутних та лукавих людей, бо не в усіх – віра» (II Сол. 3, 2).

Благословення Господнє на Вас!

† Миколай СІМКАЙЛО,

єпарх Коломийсько-Чернівецький

Дано в м. Коломії, при Катедральному соборі Преображення Христового 7 серпня 2008 року Божого.

(Джерело: <http://diocese.ko.if.ua>)

СПРОСТУВАННЯ

На сайті www.community.org.ua з'явилася інформація, яку подали бунтівні монахи Ілля Догнал, Методій Шпіржик, Маркіян Гітюк, Самуїл Обергаусер, де говориться, що начебто створена нова «єрархія УГКЦ», яку очолює «верховний архієпископ Михайло Осідач». Цим подаємо, що це є неправда і в доказі на прохання о. Михайла Осідача розміщуємо його засвідчення.

На поставлені мені питання працівниками єпархіального управління Сокальсько-Жовківської єпархії: синкела о. Михайла Ткачів та канцлера о. Володимира Коткевича 7.08.08 р., про мою причетність до новоутвореного Синоду УГКЦ, про який йдеться у листі з УА 16/08 від 3.08.08 я, о. Михайло Осідач, даю відповідь, що до цих подій відношення не мав і не маю.

Водночас заявляю про свою приналежність до Сокальсько-Жовківської єпархії під благословенням правлячого Архидіоцезійського Михаїла Колтуна, про що власним підписом засвідчую.

11.08.2008 р.Б.

ЗАСВІДЧЕННЯ

На численні усні та письмові звернення до мене єпископів, священників та вірних УГКЦ відносно Підгорецьких подій в Україні та публікацій Підгорецьких отців, однозначно стверджую, що я жодного відношення до даної справи не маю.

З Архидіоцезійським благословенням
† Іриней БІЛИК, ЧСВВ

Папська Базилика Санта Марія Маджоре, Рим-Ватикан

ДЕКЛАРАЦІЯ

Я, о. Йосиф Холод, ЧСВВ, оцим заявляю, що не маю ніякого відношення до осіб з Підгорець Іллі Догнала, Методія Шпіржика, Маркіяна Гітюка, Р.Обергаусера, які проголосили себе єпископами, та їхнією комісією виконавчого нового Синоду УГКЦ.

Про моє призначення єпископом до Жовківської єпархії я довідався з готової брошури (Листи з УА 16/08), яку мені передали, мабуть, отці Ілля Догнал і Методій Шпіржик, оскільки я з ними особисто не знайомий.

Отже, до ніякого Нового Синоду я не належу. Роздумую над заявами глави УГКЦ Любомира Гузара від 23.03.2008, правлячого Жовківсько-Сокальського єпарха Кир Михаїла

Колтуна та заявою Генеральної Капітули Василіянського Чину від 31.07.2008. Підтримую позицію Церкви і Чину.

Молюся і буду молитися за мир і добро цілої нашої Церкви.

Монастир св. Юрія
м. Червоноград
8 серпня 2008 р.Б.
о. Йосиф ХОЛОД, ЧСВВ

ДЕКЛАРАЦІЯ

Я, о. Атанасій Кулинич, ЧСВВ, оцим заявляю, що перебуваю в Чині св. Василія і ніякого відношення до отців Іллі Догнала, Методія Шпіржика, Маркіяна Гітюка і Роберта Обергаусера не мав і не маю.

Приблизно тиждень тому до мене звертався через телефон хтось із Підгорецьких отців. Було прохання про зустріч, однак я ще тоді не знав, що мало б бути темою розмови. А вже за пару днів довідався, що я є вписаний до реєстру так званого нового синоду. Хочу повідомити, що це сталося без мого відома і згоди, на що я певно б не погодився. Оцим також заявляю, що не підтримуватиму і не буду підтримувати будь-яких дій, спрямованих на розкол Церкви Христової, а підтримую позицію Церкви і нашого Чину.

8 VIII 2008 р. м. Луцьк
єр. Атанасій КУЛИНИЧ, ЧСВВ
<http://www.osbm.in.ua>

ЗАЯВА ГЕНЕРАЛЬНОЇ КАПІТУЛИ ВАСИЛІАНСЬКОГО ЧИНУ У СПРАВІ ОТЦІВ ІЛЛІ ДОГНАЛА, МЕТОДІЯ ШПІРЖІКА І МАРКІЯНА ГІТЮКА

Ми, Делегати, які зібралися в Римі на Генеральну Капітулу, наголошуючи, що Василіанський Чин св. Йосафата керується Словом Божим, Кодексом канонів східних Церков, Правилами св. Отця нашого Василя Великого, настановами і прикладом Засновників, св. священномученика Йосафата і блаженної пам'яті митрополита Веляміна Рутського, та нашими Правилами, постійно зберігає свою історичну ідентичність та відданість своєму покликанию бути вірними церковному служінню, особливо через обітницю послуху Вселенському Архиресві, виходячи з рішень попередньої Капітули, стверджуємо, що:

– ченці Ілля Догнал, Методій Шпіржік і Маркіян Гітюк через непослух і впертість спричинили згіршення і непорозуміння не тільки в нашому Чині, але й у цілій Церкві; вони створили окрему закриту групу і намагаються своїми свавільними діями на свій лад змінити та підпорядкувати собі наш Чин на основі власних переконань і практик; впродовж тривалого часу вони постійно спричинювали напруження в наших спільнотах і церковних громадах, аж нарешті самозвано проголосили себе «єпископами»;

– дані ченці 31 березня 2005 року були видалені з Василіанського Чину, але внаслідок апеляції та тривання судового процесу продовжують формально належати до нього; через спричинені ними проблеми їхня справа на даний час передана компетенції Апостольського Престолу;

– вищезгадані ченці далі вперто продовжують діяти проти Церкви і Василіанського Чину, ставлять під своїми писаннями василіанську позначку «ЧСВВ» та незаконно подають як свою адресу василіанського монастиря в Підгірцях (Монастир ЧСВВ, 80660 Підгірці, Бродівський р-н, Львівська обл., Україна), де є законно призначений протоігуменом Настоятель василіанської спільноти, до якої жоден зі згаданих ченців – Ілля Догнал, Методій Шпіржік і Маркіян Гітюк – не приписаний.

– Василіанський Чин св. Йосафата рішуче відмежовується від поведінки і дій групи отців – Ілли Догнала, Методія Шпіржіка і Маркіяна Гітюка – та від кожного, хто до неї міг би належати чи її підтримувати, а також від їхніх творів, письмових звернень,

скарг, декларацій тощо, опублікованих будь-якими засобами масової інформації чи іншими способами.

– цілковито підтримуючи заяву Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира кардинала Гузара від 23 березня 2008 року щодо чотирьох отців – Ілли Догнала, Методія Шпіржіка, Маркіяна Гітюка і Роберта Обергаусера, «яких не можна уважати єпископами Української Греко-Католицької Церкви ... і яких забороняється приймати чи запрошувати до сповнення будь-якого священнодіяння», Капітула закликає усіх якнайтісніше співпрацювати з проводом Церкви для добра всього народу Божого.

– Капітула, щиро вболіваючи і шкодуючи з приводу важкого непослуху та інших провин цих ченців, які формально ще належать до василіанської спільноти, молившись, щоб милосердний Господь Духом Святим прихилив їх до розкаяння і щоб вони, усвідомивши свої помилки, навернулися на дорогу спасіння.

Дано в Римі дня 31 липня 2008 р. Б.
о. Василій КОВБИЧ, ЧСВВ
Протоархимандрит і Голова Капітули

о. Євген РИЧЛАРК, ЧСВВ
Перший Асистент Голови Капітули

о. Теодор ГАЛИЦЬКИЙ, ЧСВВ
Другий Асистент Голови Капітули

о. Мирон ХИМІЙ, ЧСВВ
Перший Суддя Капітули

о. Василь ЦИМБАЛІСТИЙ, ЧСВВ
Другий Суддя Капітули

о. Єфрем КОНЧАК, ЧСВВ
Секретар Капітули

ПСИХОЛОГІЯ БУНТУ ПІДГОРЕЦЬКИХ МОНАХІВ

Як психолог, аналізуючи буклети Підгорецьких монахів, бачу в них наявність такого психологічного механізму як проекція, що означає несвідоме приписування своїх думок, переживань, витіснених мотивів і рис характеру іншим людям. Кожен раз, коли автори цих буклетів додумують та дописують думки інших людей, вони проектують свої власні думки.

Наприклад, автори в публікації «Листи з УА 9/2008», ст. 16, цитуючи інтерв'ю Кардинала Гузара, висловлюють своє приховане бажання очорнити Блаженнішого Любомира в наступний спосіб: «Світський журналіст мабуть би запитав його на завершення: «А ви, Кардинале, не є також гомосексуалістом?» Але ж журналіст цього не питав!

Проекція є закономірним етапом розвитку стосунків між людьми. Проте, якщо людина застрягає на цьому етапі та постійно проектує, це означає, що вона не сприймає реальний світ таким, яким він є, а бачить свій світ, котрий вона самостійно спроектувала і котрий не відповідає дійсності. Такій людині є необхідною психологічна допомога.

Автори буклетів бачать те, що хочуть бачити, щоб підтвердити свою думку, або спотворюють інформацію таким чином, щоб переконати інших у своїй правоті: відповідь Блаженнішого Любомира в інтерв'ю на тему реінкарнації: «Ми не признаємо цього. Раз людина народилася, має, так сказати, одну пробу – це кінець», – авторами трактується як те, що Патріарх «ясно і однозначно реінкарнацію не відкидає, але її де-факто схвалює» («Листи з УА 9/2008», ст. 33) і таких прикладів багато. Можливо, вони витісняють справжню реальність ще й тому, що їм страшенно хочеться вірити в те, що вони роблять корисну справу, тобто вони витісняють всі ті факти, котрі можуть ці їхні уявлення похитнути чи розбити.

Крім цього, помітною є наявність у цих людей такої риси характеру, як ригідність, що означає неготовність до змін, неготовність приймати зміни, які приносять час, та миритися з ними. В даному випадку – це є неготовність приймати зміни, котрі відбуваються у Церкві.

Ці люди говорять, що вони «мають Духа Святого», «є свідками і апостолами Христовими», «вносять Боже життя» («Листи з УА 13/2008»), але їхні дії ніяк

не відповідають тому, чого вчить Святе Письмо, а саме – смиренній поведінці, братній любові, неочорнюванню. Водночас вони говорять самозапечуючі речі, їхня думка в одній статті суперечить думці в іншій статті і т. ін. В такому разі вони або намагаються обманути людей, не дуже вміло раціоналізуючи свої дії, або ж вони щиро вірять в те, що рятують Церкву і тому несвідомо раціоналізують свої вчинки самі для себе, для того, щоб виправдати себе у власних очах. Раціоналізація – форма психологічного захисту. Раціональне, розумне пояснення своїх вчинків, котрі насправді зумовлені ірраціональними мотивами, котрі соціально чи особистісно неприйнятні.

Якщо вони обманюють, то для чого? Якою мотивацією вони керуються? За всіма цими діями стоїть прагнення до влади та еґоцентризму. Тоді для нас зрозумілими стають їхні дії та вчинки. В такому випадку вони раціоналізують свідомо і роблять це для оправдання себе в очах інших.

Якщо вони вірять в те, що вони справді чинять правильно і добре, то в такому випадку свої вчинки вони раціоналізують підсвідомо, для того, щоб виправдати себе у власних очах, щоб запобігти виникненню внутрішнього конфлікту.

Свої нібито «свячення» вони раціоналізують наступним чином: «Признаємо, що ми переступили літеру сучасного церковного права ККСЦ, яке не дозволяє свячень єпископів без дозволу Святішого Отця... Причиною наших таємних свячень є злочини церковних ієрархів, які створили антихристівську систему всередині УГКЦ і діють проти лінії Святішого Отця» («Листи з УА 12/2008», ст. 5). Вже не кажучи про те, що в моральному богослов'ї Католицької Церкви мета НІКОЛИ не оправдує засобів.

Не можна не зауважити дуже яскраву

позицію авторів цих буклетів стосовно їхньої правильності, непомильності, вибраності: «Судді (Патріаршого Трибуналу) або не знають Божий закон, або перевертають справедливість на замовлення згори. Або ж, що є найгірше, єпископи і їх судді так розуміють католицьку віру! Тоді не дивно, що проти нас воюють, бо ми захищаємо правдиву католицьку і біблійну віру» («Листи з УА 12/2008», ст. 9).

Їхня позиція автоматично ставить всіх інших єпископів, Апостольський Престіл (папські декастерії), Кардинала Л.Сандрі, священників, монахів, монахинь, семінаристів, студентів-богословів у позицію неґації. В публікації «Листи з УА 13/2008», ст. 7, автори буклетів пишуть про себе та про інших єпископів УГКЦ таким чином: «Ми вносимо Боже життя, вони – смерть. Ми проповідуємо Євангеліє, вони – фальшиве. Ми відстоюємо апостольську традицію, вони – нищать традицію. Ми маємо духа ортодоксії, вони – духа Нью Ейдж. Ми ведемо на дорогу життя і вічного спасіння, вони ведуть на дорогу смерті і до вічної загибелі. Ми виступаємо відкрито, вони скрито, ми щиро, вони підступно. Ми є свідками і апостолами Христовими; вони не є апостолами, але виявляють, що брехунами. Це негативне стосується єпископів УГКЦ, якщо вони творять єдність з апостолом кард. Л.Гузаром і якщо вони від нього прилюдно не відділились».

Вони знецінюють досвід та мудрість інших, вважають, що лише вони знають істину, вважають інших недостойними себе (Церква вже мала колись такий неприємний досвід і окреслила його терміном «ексклюзивізм»). Крім того, помітним є неприйняття та заперечення будь-якої критики інших щодо себе (одна з психологічних ознак сект). Якщо такий стан речей продовжуватиметься тривалий час, то існує небезпека виникнення параної, а саме – манії величчя (різновид параної, при котрій хворий вважає себе великою, значною фігурою, інколи навіть конкретною історичною особистістю).

Ольга БАРАБАШ,
психолог,
факультет філософії
Прикарпатського
національного університету
ім. В.Стефаніка

кількома рядками...

Божественну Літургію. В Богослуженні, яке транслювало Львівське телебачення, взяли участь священнослужителі різних конфесій, парафіяни та гості храму. Відсвяткувати це величне свято архиреєра запросив адміністратор даної парафії о. Юрій Чудяк.

«Усіх вітаю зі столітнім ювілеєм вашої церкви. Це – приблизно 4-5 поколінь, які приходили сюди молитися, каятися у гріхах та освячувати свої душі. Користайте зі своєї церкви, освячуйте свої душі, щоб долучитися до мешканців неба, ваших рідних, котрі випередили нас у вічність. Хай благословення Боже спочиває на усіх вас!» – так, зокрема, промовляв до вірних ієрарх.

Після Літургії Владика Ігор освятив воду та окропив нею присутніх і зілля, яке вони принесли з собою.

ВЛАДИКА ІГОР ОСВЯТИВ ПРЕСТОЛ ХРАМУ СВЯТОГО КЛИМЕНТІЯ

30 серпня Високопреосвященніший владика Ігор (Возняк), Архієпископ Львівський, під час Архієрейської Божественної Літургії освятив унікальний кам'яний престіл храму святого Климентія, що по вул. Генерала Чупринки у Львові. З архиреєм співслужили священнослужителі, серед яких – адміністратор місцевої парафії о. Юрій Хамуляк, економ Львівської архієпархії та сотрудник храму о. Володимир Ониськів.

Як зазначив у проповіді Владика Ігор, акт старанного миття святого престолу має символічне значення чистоти і святості, адже на ньому відбувається безкровна Жертва хліба й вина, що стається Тілом та Кров'ю Ісуса Христа. «Це – ключ до священника та вірних про потребу бездоганного життя, щоби приблизитися до Господнього престолу й святих Дарів», – наголосив проповідник.

Слід зазначити, що камінь для виготовлення цього престолу було привезено з кримського міста Херсонес, яке входить до числа 150 найважливіших стародавніх пам'ятників історії людства, внесених у список світової спадщини ЮНЕСКО.

70-РІЧЧЯ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ СЕСТРИ-СЛУЖЕБНИЦІ МОДЕСТИ ФІРМАНЮК

У неділю, 7 вересня, з нагоди Року покликань в УГКЦ та 70-літнього ювілею чернечого життя сестри Модести Фірманюк в місті Жовкві на Львівщині сестри-служебниці проведуть урочисті відзначення під гаслом «Життя – як промінь Божої краси». Об 11-й годині у храмі Серця Христового отців-василіан буде відслужена Архієрейська Божественна Літургія, а о 16-й годині в народному домі «Просвіта» відбудеться святкова академія.

У ЛЬВІВСЬКІЙ ДУХОВНІЙ СЕМІНАРІЇ РОЗ- ПОЧАВСЯ НОВИЙ АКАДЕМІЧНИЙ РІК

Новий навчальний рік розпочався традиційною Божественною Літургією у семінарійному храмі Святого Духа та загальносемінарійною конференцією. У Богослужінні взяли участь ректор семінарії о. д-р Святослав Шевчук, який і очолював Літургію, протоігумен монастиря св. Альфонса ЧНІ о. Василь Іванів, отці-настоятелі та студенти семінарії. По закінченні Літургії отець-ректор прочитав молитву, яку зазвичай відчитують перед початком навчального року і яка стала відправною точкою цього академічного року.

Ввечері, перед Вечірнею, відбулася загальносемінарійна конференція, на якій ректор семінарії о. Святослав Шевчук накреслив основні напрямні на цей навчальний рік: «Цей рік пройде у світлі святкування 225-ї річниці від заснування семінарії та 200-ї річниці від дня відновлення Галицької Митрополії». Також незабаром буде презентована нова редакція Внутрішнього уставу семінарії.

На завершення конференції о. Святослав побажав усім наснаги до навчання, духовного зросту та постійного зростання у Божій благодаті.

Прес-служба Львівської архієпархії

Кількома рядками...

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ПЕРЕОДЯГНЕ
КАТОЛИЦЬКИХ СВЯЩЕНИКІВ

Папа Римський Венедикт XVI продовжив реформу богослужбових обличень у напрямку повернення до старих традицій Римо-Католицької Церкви. 29 червня, у день празника святих апостолів Петра і Павла, під час меси із врученням паллій (вузьких стрічок з білої овечої вовни з вишитими чорними хрестами) новим митрополитам (у тому числі і главі російських католиків архієпископові Паоло Пецці) сам Папа вперше використав паллій нового типу. Він ширший, ніж сучасний, має форму кола із двома кінцями, що опускаються посередині спереду і ззаду. Як пояснив головний церемонімейстер Ватикану єпископ Маріні, зміни повернуть деякі елементи паллія, який використовувався до понтифікату Івана Павла II, однак хрести на ньому будуть не чорні, як тоді, а червоні.

Вигляд паллій змінювався протягом століть, а паллії у формі кола з'явилися десь у X-XI столітті. За словами єпископа Маріні, форма паллія, прийнята Папою Венедиктом XVI після свого обрання (з кінцем, що опускається з лівого плеча) і яка використовувалась до VI століття, спричинила деякі проблеми і незручності, через що було вирішено повернутися до округлої форми.

Це не перша зміна, здійснена Папою в літургічних обличеннях. Кілька місяців тому, під час богослужіння Страсного тижня, Папа вирішив використати золотий посох у вигляді грецького хреста, який використовував Папа Пій IX – замість срібного із зображенням Христа, уведеного Папою Павлом VI. «Ця зміна не означає простого повернення до стародавності, але виявляє розвиток у наступності, укорінення в Традиції, що дозволяє йти вперед, послідовно рухаючись по стежці історії, – зауважив єпископ Маріні. – Пастирський ціпок, названий *ferula*, ближче відповідає формі папського ціпка, типового для римської традиції, який завжди мав форму хреста без зображення Ісуса».

Нещодавно Папа став об'єктом уваги громадськості завдяки чуткам про те, що його червоні мокасини виготовлені на спецзамовлення дизайнерами відомого італійського будинку моди «Prada». Святий Престол був змушений офіційно спростувати цю інформацію. А роком раніше 80-літній понтифік потрапив у список найелегантніших чоловіків світу за версією журналу «Esquire».

РОСІЮ НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ ВІДВІДАЮТЬ ВИСОКОПОСТАВЛЕНІ ПРЕДСТАВНИКИ ВАТИКАНУ

Президент Італії Джорджо Наполітано прокоментував перспективи розвитку взаємин між Російською православною і Римо-Католицькою Церквами. «Співробітництво між Російською православною і Римо-Католицькою Церквами поживається. Невипадково Патріарх повідомив, що найближчим часом до Росії прийдуть католицькі кардинали», – заявив журналістам Дж. Наполітано, підводячи підсумки зустрічі, яка відбулася в Москві з Патріархом Московським і всея Русі Алексієм II.

Як повідомив президент Італії, під час зустрічі з предстоятелем РПЦ була заторкнута тема міжрелігійного діалогу, що «є надзвичайно важливим для нашої епохи». Він відзначив, що, за словами Патріарха Алексія, у Римі повинно відбутися велике освячення російського православного храму Великомучениці Катерини, однак не уточнив конкретної дати цієї події.

У свою чергу, Алексій II у бесіді з журналістами подякував італійському президентові за створення умов для того, щоб приїжджаючи в Італію з Росії та країн СНД віруючі мали можливість молитися в місцевих православних храмах. А представник Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московської Патріархії, який приймав участь у цій зустрічі, повідомив, що на кінець серпня заплановано прибуття до Росії паломницької групи на чолі з католицьким архієпископом Мілану кардиналом Діоніджі Теттанці, а наприкінці вересня – початку жовтня – делегації на чолі з архієпископом Неаполя кардиналом Крещенціо Сепе.

(Продовження на 5 стор.)

У Ватикані вірять, але застерігають

У Ватикані в черговий раз заявили про те, що вірять у можливість зустрічі Папи Римського Венедикта XVI і Патріарха Московського Алексія II, але закликають не створювати навколо цієї теми ажіотажу і не випереджати події. «Ми сподіваємося, що між Папою Венедиктом і Патріархом Алексієм можлива зустріч, – заявив голова Папської ради зі сприяння християнській єдності кардинал Вальтер Каспер в інтерв'ю, опублікованому в італійському католицькому журналі «30 днів». – «Всі події розвиваються в цьому напрямку», – сказав мені Патріарх», – говориться в інтерв'ю. В. Каспер визнав, що питання про зустріч ще не перейшло у практичну площину. «Ми повинні бути чесні: це питання ще не стоїть конкретно на порядку денному, а тому ми повинні уникати спекуляцій, які всім шкодять. По обидва боки є готовність до цього, – це правда, – але зараз ми не повинні форсувати події, а навпаки – з більшим терпінням сприяти зближенню», – підкреслив кардинал. Він вказав на те, що, «як сьогодні, так і в майбутньому, не бракуватиме проблем (у взаєминах Російської православної

і Римо-Католицької Церков. – Прим.), але сьогодні готовність Російської Православної Церкви співпрацювати з нами очевидна».

Стосовно православно-католицьких відносин у цілому, то кардинал підкреслив важливість того, щоб поміж двома Церквами розвивався богословський діалог. «І, на мій погляд, ми на вірному шляху. Я не думаю, що вже завтра або післязавтра єднання Католицької і Православної Церков стане реальністю. Це – довгий процес, адже недостатньо лише одного рішення на офіційному рівні. Потрібно, щоб у цьому також брав участь народ Божий, а це займе багато часу», – заявив В. Каспер.

Розвиваючи свою думку, представник Ватикану в той же час пояснив, що «повна єдність не означає одноманітності». «В основі православної і католицької традицій є та сама віра, але лише в різних вираженнях, і ця відмінність також є багатством. І тому ніхто не думає вводити латинську богословську традицію в Православні Церкви – і навпаки. Дух Божий приведе нас до цієї єдності, але це буде єдність у різноманітті, і різноманіття в єдності», – переконаний голова Папської ради. Тоді, за його словами, виникне проблема, «яку неможливо буде вирішити відразу»: постане питання про першество єпископа Риму. «Почнуться довгі дискусії, які вже були на зустрічах у Белграді та Равенні, і тоді подивимося, чим це все закінчиться... Я не налаштований оптимістично, але мене підтримує надія», – додав кардинал.

Іспанські тамплієри судяться з Папою Римським

Іспанські тамплієри, які вважають себе спадкоємцями ліквідованого в XIV столітті лицарського Ордену, подали в суд на Папу Римського Венедикта XVI, вимагаючи відновлення свого Ордену. Таку інформацію з юридичних джерел опублікувала газета «El Mundo».

«Асоціація суверенного ордену Храму Христового (АСОХХ), яка вважає себе спадкоємцем легендарних тамплієрів, подала в судову палату Мадриду позов на нинішнього Папу як спадкоємця понтифіка Климента V, який заборонив Орден в 1307 році», – говориться в повідомленні. У ньому відзначається, що «асоціація вимагає переглянути рішення про заборону Ордену й визнати факт незаконної конфіскації його багатств, оцінюваних в 100 мільярдів євро, хоча й не претендує на повернення цих багатств». «АСОХХ, яка офіційно зареєстрована в Іспанії як громадська організація, нагадує у своєму позові, що в XIV столітті їхній Орден, який діяв у Франції, Іспанії, Великобританії, Португалії, Німеччині, Італії, Бельгії, Люксембурзі й Польщі, нараховував 15 тисяч лицарів і мав у власності 9 тисяч об'єктів нерухомості», – пише «El Mundo».

Газета інформує, що «зараз позов перебуває на розгляді суду другої інстанції Мадриду, оскільки перша інстанція відмовилася його розглядати через відсутність компетенції розглядати справи 700-літньої давнини».

Орден тамплієрів був заснований в 1119 році лицарями, котрі брали участь у першому хрестовому поході; у його завдання входила охорона святих місць у Палестині. Згодом тамплієри почали займатися не стільки справами військовими, як фінансовими, перетворившись у найбагатших банкірів Європи. Ця діяльність, як відзначають історики, викликала роздратування й заздрість короля Франції Филипа IV Красивого, який звинуватив тамплієрів у ересі й розправився з ними, переконавши у своїй правоті Папу Римського. Орден був заборонений, його багатства конфісковані, а його послідовники піддані арештам і стратам у всій Європі.

На Російському подвір'ї в Софії служитимуть за новим стилем

Новий настоятель подвір'я Російської православної церкви в Софії ігумен Ісидор (Мінаєв) відмовився від усталеної на подвір'ї практики відзначати більші церковні свята двічі – за новим і старим стилем. Відтепер вони святкуватимуться лише один раз згідно з новим стилем (за новоюліанським календарем). Ігумен Ісидор заявив, що в російському храмі святителя Миколи Чудотворця варто здійснювати богослужіння за календарем, якого дотримується Болгарська православна церква: «Так благословив Болгарський Патріарх і Патріарх всея Русі. Питання церковного календаря не є догматичним. На Болгарському подвір'ї в Москві служать за старим календарем – як і по всій Росії. Не бачу сенсу відзначати те саме свято двічі».

Новий настоятель зізнався, що раніше ніколи не дотримувався нового стилю, оскільки перебував на служінні в Росії і Єрусалимі, але сподівається звикнути. Він повідомив про своє рішення парафіянам і пояснив їм значення змін: поєднання двох календарів призведе до великої плутанини і непорозуміння при здійсненні богослужіння у храмі.

ЩО ТАКЕ НОВОЮЛІАНСЬКИЙ КАЛЕНДАР?

Новоюліанський календар – модифікація юліанського календаря, здійснена сербським астрономом, професором математики і небесної механіки Белградського університету Мілутиним Міланковичем.

Як відомо, григоріанський календар заснований на 400-літньому циклі і містить погрішність, рівну одній добі на 3280 років. Новоюліанський же календар заснований на більш складному, 900-літньому циклі. Протягом цього періоду скасовуються 7 вікових високосів. За високосні приймаються ті вікові роки, при розподілі порядкового номера яких на 900 у залишку залишається 2 або 6. Починаючи з 2000 року, такими будуть: сам 2000, 2400, 2900, 3300, 3800 і т.д. Усього на 900 років приходиться 682 простих та 218 високосних років (у юліанському 400-літньому циклі міститься 300 простих і 100 високосних, у григоріанському – 303 простих і 97 високосних років).

Точність новоюліанського календаря трохи вища, ніж григоріанського. Середня тривалість року в ньому становить 365,242222 доби. Це більше

справжньої тривалості тропічного року (365,2421988 доби) усього на 0,000023 доби або менш ніж на 2 секунди. Розбіжність в одну добу набігає приблизно за 43500 років. Однак точність новоюліанського календаря вища, ніж григоріанського, лише тоді, якщо вважати тропічний рік в атомному або ефемеридному часі, не прив'язуючись до обертання Землі. У зв'язку з тим, що період осового обертання Землі змінюється, тривалість тропічного року (який визначає пори року), виражена в сонячній добі (а не в добі СІ, котра різна 86400 атомним секундам), наближається до 365,2424; ця величина протягом декількох тисячоліть коливається між 365,2423 і 365,2424 і, ймовірно, впродовж наступних кількох тисяч років поводитиметься подібним чином. Середня тривалість календарного року в григоріанському календарі дорівнює 365,2425 доби. Таким чином, поки що неможливо остаточно сказати, який із цих двох календарів встановлює більш точний зв'язок між сонячними добами і тропічним роком. Григоріанський і новоюліанський календарі випереджають старий юліанський на 13 днів і повністю співпадають до 2800 року.

Новоюліанський календар використовується Елладською (Грецькою) і низкою помісних православних Церков (окрім Російської, Грузинської, Єрусалимської, Сербської та монастирів Афону). При цьому скрізь, за винятком Фінляндської православної Церкви, пасхалія (методика розрахунку дати свята Великдня) розраховується за юліанським календарем.

Новоюліанський календар, на наступний вимогу органів ГПУ, був формально введений для вживання в Російській православної Церкві патріархом Тихоном 15 жовтня 1923 року, а так звані «оновленці» перейшли на нього ще раніше. Однак це нововведення, хоча й було сприйняте практично всіма московськими парафіями, у загальному викликало незгоду в Церкві, а тому вже 8 листопада 1923 року патріарх Тихон розпорядився «повсюдно й обов'язково введення нового стилю у церковній вжиток тимчасово відкласти». Таким чином, новий стиль діяв у РПЦ тільки 24 дні.

(За матеріалами «Вільної Енциклопедії»)

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

Л.Кравчук «розкрив» план реформи православної Церкви в Україні, а РПЦ ударила по місцевій владі рок-концертом

Президент України Віктор Ющенко оголосив про намір створити Українську помісну православну Церкву, незалежну від Московського Патріархату. У відповідь РПЦ вперше застосувала проти влади України новий метод боротьби: рок-концерт на Хрещатику за участю Юрія Шевчука та декількох митрополитів, який зібрав на Майдані понад 100 тисяч чоловік.

В інтерв'ю газеті «Комерсант» голова оргкомітету з відзначення 1020 ліття Хрищення Русі-України, перший президент України Леонід Кравчук, якого МЗС Росії звинуватило у неповазі до Православної Церкви, заявив, що не розуміє, про що йде мова. За його словами, портрети Алексія II знімали лише в день приїзду патріарха Варфоломія I, а наступного дня, коли до Києва прилітав предстоятель РПЦ, портрети Алексія знову повісили.

Торкаючись ідеї створення Української помісної Церкви, незалежної від Московського Патріархату, Л.Кравчук заявив: «Ну, а як нам бути інакше? Дивіться: проводимо ми, напри-

клад, захід із вшанування пам'яті жертв голодомору. А Православна Церква в ньому не бере участі. Чому? Вона не шанує пам'яті жертв голодомору? Та ні, шанує! Тоді чому? А тому, що вона одержала директиву з Москви! Я дуже поважаю митрополита Володимира (главу УПЦ МП. – Прим. ред.) – він дуже грамотний, завжди коректний. Але він не може бути собі господарем, оскільки повинен робити те, що йому велять із Москви. Хіба це правильно?»

«Пам'ятаєте, як сказав Путін: «Православ'я – це щит Росії»? Я не думаю, що це погано. Це правильно. Але ми повинні це пам'ятати», – продовжив перший український президент і виклав план виходу Української Церкви з-під юрисдикції Московського Патріархату: «Наскільки я знаю, Філарет (глава Української православної церкви Київського Патріархату. – Прим. ред.) і Методій (глава Української автокефальної православної церкви. – Прим. ред.) повинні написати звернення до Варфоломія з проханням прийняти їх під свою юрисдикцію. Як митрополію. І буде дві Церкви: одна – під Москвою, інша – під Константинополем. А потім Константинопольський Патріарх зробить Київську митрополію автокефальною Церквою. Ну, це, принаймні, один зі сценаріїв».

При цьому Л.Кравчук відкидає думку про те, що це не об'єднання, а розкол. «Ми прагнемо до об'єднання Церков. А ви чули, які умови об'єднання ставить Московський Патріархат? Показатися. Приповзти на колінах. Саморозпуститися. Хто ж починає діалог з такими вимогами? Я думаю, що російські власті не хочуть об'єднання Церков в Україні – адже їм потрібно мати вогнище напруги!» – вважає Леонід Кравчук.

Російських ченців пропонують спрямувати на відновлення косовських святинь

Майбутнє православ'я в Косово прямо залежить від зусиль Росії, вважає заступник голови Ради Федерації Олександр Торшин, який недавно відвідав цей край. «Не таємниця, що декларована цивільною адміністрацією ООН політика відновлення косовських культурних та історичних пам'яток раз-у-раз дає серйозні збої. Та і як можна домогтися успіху, якщо деякі країни – учасники програми – самі відверто зневажають інтереси та релігійні почуття неалбанського населення!» – заявив він в інтерв'ю «Російській газеті». У цих умовах, на його переконання, «сама наші зусилля здатні кардинально поліпшити ситуацію – не дати зникнути православ'я в Косово та Метохії, які здавна вважаються православним серцем усієї Сербії». «На Росію дивляться з надією, про що прямо сказав у бесіді зі мною визнаний релігійний та суспільний авторитет сьогоденного Косово – єпископ Артемій Рашко-Призренський», – наводить слова віце-спікера портал «Интерфакс-Религия».

На думку О.Торшина, почати варто було б із поїздок російських православних прочан до Косова та Метохії, «де справді є на що подивитися; насамперед – у найбільші монастирі: Високі Дечани в Метохії та Успення Пресвятої Богородиці в Грачаниці». «Поряд із цим – розглянути можливість спрямування російських ченців на роботи із відбудови місцевих святинь та храмів», – запропонував він.

А.Торшин також виступив з ініціативою створення спеціалізованого неурядового фонду допомоги Косово. «Кращим був би міжнародний формат, коли б не тільки Росія, але й західні християнські держави – ті ж Італія та Іспанія, які направили миротворців у Косово, – відчували моральну відповідальність за долю християнства в краї», – додав він.

Слід зазначити, що на початку травня МЗС РФ приступило до вивчення питання про участь Росії у відновленні православних святинь у Косово в рамках проекту ЮНЕСКО. Як заявили в цьому зовнішньополітичному відомстві, Росія забезпечить необхідні організаційні й експертні ресурси, зокрема відправку до Косова висококваліфікованих російських архітекторів, інженерів-конструкторів, технологів та мистецтвознавців для проведення відбудовних і реставраційних робіт.

Жінки-«єпископи» кидають виклик Ватикану

Бостонське архієпископство в офіційній заяві попередило, що «організація, яка іменує себе «Жінки – католицькі священиці», не вважається приналежною до Римо-Католицької Церкви». «Католики, які бажать наділити священним саном жінку, і жінки, котрі намагаються одержати священничий сан, своїми власними вчинками відлучають себе від Церкви», – говориться в заяві.

За словами головного вікарія бостонської курії Річарда Еріксона, «рукоположення чоловіків у священничий сан – не просто питання практики чи дисципліни усередині Католицької Церкви, а радше незмінний акт передачі віри, даної нам Христом через апостолів». А оскільки всі апостоли були чоловіками, то лише чоловіки можуть бути священнослужителями і ставати єпископами, наділеними правом рукоположення у священничий сан.

Натомість виконавчий директор Конференції із рукоположення жінок Аїша Тейлор, яка виступає за те, аби священство не було винятковою вотчиною чоловіків, заявила: «Ми підтримуємо цих жінок. Ці жінки роблять крок уперед, займають громадянську позицію перед обличчям несправедливості. Ніхто не може говорити мені, католичка я чи ні, і тому я приймаю причастя, освячене однією із цих священиць».

Рукоположення також було засуджене Лігою католицької дії Массачусетса, яка у

своєму інтернет-зверненні заявила, що мова йде про «святотатську пародію на рукоположення, здійснену у протестантському храмі зборами віровідступників, котрі називають себе католиками». «Рукоположені» жінки не давали обітниць цнотливості і послуху, обов'язкові для священників-чоловіків. Освіта нових «священиць»: Глорія Карпенето з Балтімора (штат Меріленд), Джуді Чі з Форт-Мейерса (штат Флоріда) та Габрієла Веларді Ворд із Нью-Йорка. А от Мері Енн Маккарті Шеттлі із Ньютона (штат Нью-Джерсі) стала дяконісою (жінки могли бути ними в перших століттях християнства).

На церемонії, проведеній у храмі Союзу пресвітеріанської церкви і Єдиної церкви Христа за участю двох сотень чоловік, Джуді Чі заявила, що вона носить хрест організації католиків-гомосексуалістів «Dignity», додавши: «Я – священиця для бідних і знедолених. Ми гідні брати участь у всій повноті таїнств Католицької Церкви».

Подібні церемонії «рукоположення» відбуваються у США не вперше. Серед трьох десятків жінок, рукоположених у такий спосіб, є, принаймні, одна жінка, яка раніше була монахинєю. Також серед них є сім матерів або бабусь, іще дев'ять живуть із чоловіком, а двоє називають себе лесбіянками.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

ВАТИКАН ДАС ЖИТТЯ СТАРІЙ МОВІ

Ще будучи кардиналом, Папа Венедикт XVI докладав зусиль до відродження латинської мови для деяких церковних функцій, а майже відразу після свого обрання на Престол святого Петра він заявив про свій намір повернути латині більш активну роль у церковному житті. Зокрема, планується проводити навчання латині католицьких священиків, а також розмішувати древньою мовою Католицької Церкви деякі документи на сайті Святого Престолу.

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ПРИЗНАЧИВ НУНЦІЄМ В УЗБЕКИСТАНІ СВОГО ПРЕДСТАВНИКА У РОСІЇ

Папа Римський Венедикт XVI призначив апостольським нунцієм у Республіці Узбекистан монсеньйора Антоніо Менніні – титулярного архієпископа Ферентського, представника Святого Престолу у Російській Федерації.

Монсеньйор Антоніо Менніні народився у вересні 1947 року в Римі. У священство був рукоположений у 1974-му. У липні 2000 року призначений титулярним архієпископом Ферентським і апостольським нунцієм у Болгарії. Єпископська хіротонія відбулася 12 вересня того ж року в Римі. У листопаді 2002 року призначений представником Святого Престолу в Російській Федерації. В Росію прибув 11 січня 2003 року. Обов'язки представника Ватикану в РФ Антоніо Менніні виконуватиме і після призначення в Узбекистан.

ЗЮГАНОВ ВВАЖАЄ ПРОВОКАЦІЙНИМ ЗАКЛИК ПРЕДСТАВНИКА РПЦ ДО ВЛАДИ ЗАСУДИТИ КОМУНІСТИЧНИЙ РЕЖИМ

Заклик представника Російської православної церкви засудити комуністичний режим носить провокаційний характер і небезпечний для суспільства, – заявив лідер КПРФ Геннадій Зюганов. «Переписування історії – це невдячна справа, тим більше для людини, яка посвятила себе служінню Богові», – заявив лідер російських комуністів.

Ці слова стали реакцією на нещодавню заяву в.о. секретаря із взаємин Церкви та суспільства Відділу зовнішніх церковних зв'язів Московського Патріархату о. Георгія Рябих, що нинішній владі треба не тільки на словах, але й на ділі засудити комуністичний режим. «Осуд комунізму був розпочатий у 1990-х роках, але так і не був доведений до кінця», – відзначив він. На думку священника, сьогодні осуд комунізму необхідно продовжити: «Вшанувати пам'ять жертв репресій та їхню громадянську позицію, відкрити меморіальні комплекси, повернути назви містам і вулицям, позбутися радянської символіки на державних будинках, усунути пам'ятники кривавим вождям із центральних площ міст Росії, а також цвинтар біля Кремлівської стіни».

ПАСТОР ВСТУПИВ У КОНФЛІКТ ЗІ СПЕЦСЛУЖБАМИ

Пресвітеріанський пастор, лідер Пресвітеріанського союзу Болгарії Борислав Асенов привселюдно розірвав свій диплом про закінчення Пресвітеріанської семінарії, який давав йому право на проведення обрядів, оскільки той був підписаний агентом Комітету державної безпеки Болгарії. Він зняв із себе обличчя й відмовився здійснювати богослужіння аж до свого повторного рукоположення. Свою акцію пастор мотивував тим, що цей диплом був підписаний колишнім директором Пресвітеріанської семінарії та экс-головою Євангельських церков Павлом Івановим, який, як з'ясувалося, у комуністичний період був агентом Комітету державної безпеки. Він також зізнався, що раніше просто «схилився перед людиною, котра рукоположила мене в пастори, – перед Павлом Івановим. Він був для мене всім, поки в мої руки не потрапили страшні книги. Щоб одержати посаду голови Євангельських церков Болгарії, він під час панування режиму багатьох людей відправив у в'язницю».

Борислав Асенов уточнив, що при цьому він не відмовляється ні від лідерства в Пресвітеріанському союзі, ні від німецького диплома бакалавра теології, але не здійснюватиме богослужіння до свого повторного рукоположення, яке, як він сподівається, проведе більше гідний священнослужитель.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

ДОВГА ДОРОГА В ЦЕРКОВНИХ ДЮНАХ

Святкування 1020-ї річниці Хрищення Русі-України позначилося двома повеннями: однією фізичною – на Прикарпатті й Буковині, другою – емоційною в серцях християн київської традиції. Здавалося, ці три дні щось перевернули в наших душах, і тепер настала пора усвідомити, що саме.

Має рацію Константинопольський патріарх, коли наголошує, що він не є папою Сходу, але його візит в Україну за значенням можна легко привряти до візиту Папи Івана Павла II. В обох випадках першоєрархи долали несамолюбивий спротив патріарха Московського і водночас ішли назустріч найсміливішим мріям частини українських християн. Той факт, що патріарх Царгороду, на відміну від Папи, таки отримав формальне запрошення з боку патріаршої Москви, нічого по суті не міняє. Адже Москва запрошувала його не на те святкування. Завдяки Президентові Ющенку, відзначення ювілею – принаймні, два дні – відбувалося не за московським сценарієм, а тому стало святом незалежності українського православного духу. І це – найголовніший результат тих ювілейних днів.

Звичайно, чимало православних відчувало розчарування, що, перебуваючи у Києві, патріарх Константинополя не вирішив проблему канонічності незалежних українських Церков. Це почуття майже ідентичне розчаруванню греко-католиків, що,

глибинних трансформацій, що наша нетерплячка може воістину розгнівити Бога. Помісна Київська Церква мусить визріти – тільки за цієї умови вона матиме надійне майбутнє. Отож, насправді святкуванням 1020-го ювілею християнства в Україні зроблено черговий і надзвичайно важливий крок саме там, де ця помісність і мусить визріти, тобто в душах і мізках українців. Два перші дні обличчя патріарха

а цілком інше побачити все на власні очі. Розміри держави, маєстат Києва та його церковної історії, рішучість Президента – все це закріплювалося в пам'яті через механізм імпринтингу і це озветься в належний час. Бракувало лише одного – того, що сім років тому вразило ватиканський супровід Івана Павла II, – півторамільйонної Літургії просто неба, на яку добровільно зійшлися б українські віряни.

Варфоломія I аж світилося від внутрішнього осяяння. А коли над Києвом засяяла веселка, то стало зрозуміло, що на цій події воістину спочиває благословення Господнє. Здавалося, впала якась темна завіса, яка відділяла Софію Київську й усю Україну від її славної історії. Натомість третій день

Розповідають, що саме це в очах ватиканських достойників перетворило УГКЦ з клопітливої діаспорної проблеми в потужну духовну силу, з якою слід рахуватися. Шкода, що цього разу цей шанс було втрачено. І втратила його, до речі, саме та сила, яка й завоювала серця світу через

Володимирів перед українськими православними увиразнився вибір не між православ'ям і католицизмом, як це було під час візиту Івана Павла II, і не між канонічним та «розкольницьким» православ'ям, а між двома канонічними гілками православ'я. Причому та гілка, що опонує Москві, є Церквою Царгороду, Церквою-матір'ю для християнського Києва! До якого історичного моменту сумління цих українських православних залишатиметься нечутливим до виразно проросійських мотивацій в позиції патріаршої Москви?

Урочистості завершилися, проте інтрига щодо майбутніх кроків Царгородського патріарха зберігається. Зрозуміло, що постійно чуючи з уст Москви зневажливі коментарі щодо кількості підлеглих Варфоломію I парохій, патріарх не проминатиме нагоди укріпити свої позиції за рахунок України. Проте де межа допустимого ризику, який може прихильно сприйняти світове православ'я? Недавня

юзиць, автономність яких фактично не визнана світом. Йдеться, зокрема, про присутність делегації Української Православної Церкви, що в єдності з Московським патріархатом. Якщо це справді станеться, то це буде черговий крок до виходу церковного Києва з тіні – дарма, що якийсь час він голосуватиме, звичайно ж, за підказкою Москви.

А що з визнанням немосковського українського православ'я? Сьогодні вже зрозуміло: ще треба буде зачекати. Проте важливо не гаяти даремно часу на безплідні скарги, а сприйняти цей факт як прихильність долі, яка цим самим підштовхує всіх до важливих і навіть нагальних кроків.

По-перше, слід внутрішньо консолідувати цю гілку українського православ'я, загнудуючи нездорові амбіції окремих лідерів і самодисциплінуючи на всіх рівнях церковної ієрархії. Стриманість і навіть упокорення, яке виявили ієрархи незалежного українського православ'я під час

приїхавши в Україну, Іван Павло II не визнав патріархату УГКЦ. Обидва розчарування легко зрозуміти, але важко виправдати, бо церковні процеси є надзвичайно інерційними. Інституція, яка понад усе земне цінує традицію, не може (і не повинна) легко пристосовуватися до швидкоплинних політичних конфігурацій.

Тому не поспішаймо дорікати Президентові Ющенку чи ієрархам усамостійненого українського православ'я за якісь недоробки. Звичайно ж, вони були. Звичайно ж, зміна наставлення Царгороду мала якісь конкретні причини. Але все це не більш ніж інформаційний шум, про який уже через рік пам'ятатимуть лише фахівці. Довірмося Господньому Провидінню: навіть за цих 17 літ державної незалежності християнство в Україні зазнало таких

вразив похмурістю облич. Як переконалися телеглядачі, спільна Літургія біля пам'ятника Володимиру була не Літургією любові, а демонстрацією сили. Тут у свої права вступив дух ревнощів, який прагне будь-якою ціною закріпити за собою спірну територію. Суперництво між патріархами Москви й Константинополя стало темою №1 на порядку денному світового християнства і після урочистостей у Києві не припиниться. Зміна геополітичного статус-кво з усією неминучістю передбачає зміну геохристиянського статус-кво. Й Україна є вирішальним чинником для обох.

Візит до Києва був надзвичайно важливим для більшості ієрархів світового православ'я. Одне діло – дізнаватися про Україну зі зловстих повідомлень Московського патріархату,

феєрію велелюдного Майдану!

Можна не сумніватися, що контр-аверсія київських урочистостей викликали велике сум'яття в серцях українських православних, які перебувають у єдності з Московським патріархатом. Більшість із них по-своєму любить Україну, а тому визначальну вагу для них має канонічність Церкви, а не її вірність російським державницьким

екуменічна зустріч у Равенні засвідчила, що позиції Московського патріархату у православ'ї змінилися: чи не вперше сталося так, що всі православні делегації проголосували проти тієї пропозиції, яку висунули російські посланці. У цій ситуації ні Константинополю, ні Москві не вигідно вдаватися до різких демаршів: першому – щоб не порушити по-

ювілейних урочистостей, засвідчують, що це завдання не є непосильним. Головне – зрозуміти, що для успішного прориву як на політичному шляху до Європи, так і на церковному шляху до помісності треба покінчити з отаманщиною й отією впертою хохляцькою вірою в те, що нам вдасться обдурити увесь світ. Перед православним світом має постати міцна, консолідована й об'єднана Церква, яку він не зможе не визнати.

По-друге, слід шукати найрізноманітніших нагод, щоб активно працювати з православними Церквами світу, доносячи до них свої аргументи і стаючи їм зрозумілішими. Ту активність України у міжцерковній сфері, яка передувала відзначенню ювілею, добре було б продовжити. Йдеться не про те, щоб поставити визнання головною метою української Церкви – це, вочевидь, було б помилкою. Йдеться про принцип «під лежачий камінь вода не тече», який треба трактувати серйозно.

Якщо Константинопольський Патріархат зможе запропонувати реалістичну модель досягнення двох завдань – відновлення церковної єдності в Україні і визнання помісного статусу Української Церкви, – то наша Церква заради цих цілей готова значно поступитися.

Мирослав МАРИНОВИЧ,
"Львівська газета"

інтересам. Проте під час нинішніх святкувань у позиції патріарха Алексія II російські інтереси аж випирали – не дарма світ облетіла крилата фраза анонімного православного богослова з повідомлень "Asia News", який стверджував, що, «на жаль, у православ'ї існують центри, в яких над універсальним духом Христа домінує дух газогонів». Біля пам'ятника

зигивні для нього тенденції, другий – щоб іще більше не ослабити свої позиції. Отже, позиційна боротьба за впливи й далі триватиме. Як твердять оглядачі, багато що покаже осіння всеправославна зустріч у Стамбулі. Цікаво, що, прагнучи укріпити свої позиції, Москва почала домагатися присутності на таких зустрічах її формально самоврядних Церков-со-

У СУТІНКАХ «КАНОНІЧНОГО ПРАВОСЛАВ'Я»

ІНТЕРВ'Ю З ЄПІСКОПОМ ВАСИЛЬКІВСЬКИМ ЄВСТРАТІЕМ (ЗОРЕЮ), КЕРІВНИКОМ ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧОГО ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

– Вітаючи на українській землі Патріарха матірної для Київського Православ'я Церкви, які оцінки цього візиту вже можна зробити, яке значення він має?

– Приїзд Вселенського Патріарха є певним зламом тієї матриці церковних взаємовідносин, яка склалася в Україні за останні 15 років. Цей злам полягає в тому, що Московський патріарх, Церква Росії втрачає монополію на Україну. До цього часу московській церковній дипломатії вдавалося доволі ефективно видавати проблеми Православної Церкви в Україні за внутрішню проблему Російської Церкви. Ті заяви, які вже зробив Вселенський Патріарх, сам факт його візиту, незважаючи на явний спротив і небажання з боку Москви, щоби такий візит відбувся, свідчать про те, що ця матриця зламана, що Україна вже не розглядається Вселенським Православ'ям як виключно московська внутрішня територія. І, відповідно, проблеми в Українській Церкві вже не розглядаються як суто внутрішні проблеми Московського Патріархату. І це видно також по тому, що разом з Патріархом приїхав Предстоятель Елладської Церкви архієпископ Єронім – незважаючи на те, що патріарх Московський Алексій звернувся до нього з листом не їхати на це святкування. Але екстренний Синод Елладської Церкви ухвалив рішення, щоби все таки святкову делегацію в Україну очолив саме глава Елладської Церкви. Це є також важливий крок.

Так само, як і важливо прозвучала напередодні Великодня заява Єрусалимського Патріарха, який сказав, що даремно Московський Патріархат переймається проблемами розширення присутності Румунської Церкви в Молдові, та зазначив майже дослівно так: «Ось Україна: це – дійсно проблема, і це – те питання, яке потрібно вирішувати». Вже це тішить, що питання, яке перетворилося у замкнуте, у внутрішньоукраїнське коло, коли розділене суспільство спровокувало розділення Церкви, а розділення Церкви підживлю-

вало розділення суспільства, знаходить своє вирішення саме через заклики зовнішніх посередників. Якщо ми самі, на жаль, не можемо тут знайти порозуміння, то нам справді потрібні беззаперечні авторитети, які допоможуть нам знайти вірний шлях розвитку болючої проблеми українського Православ'я.

– Сьогодні в мас-медіа говориться, що може змінитися і статус УПЦ КП, поширюються чутки про якісь таємні переговори УПЦ КП зі Вселенською Патріархією. Що є реально і наскільки УПЦ КП готова до таких змін?

– Цікаво відзначити, що такі заяви відбуваються саме зі сторони представників Московського Патріархату. При чому вони відбуваються на фоні інших заяв – що Вселенський Патріарх нібито не бажає, аби представники Київського Патріархату були присутні на тих заходах, на яких буде присутній він. Тобто, з точки зору логіки, доволі важко зрозуміти позицію представників Московського Патріархату, зі слів яких виходить, що, з одного боку, Вселенський Патріарх не хоче бачити ієрархів УПЦ КП на заходах за своєю участю, а з іншого боку – хоче взяти їх під свою юрисдикцію. Тож виникає запитання: як він хоче це зробити? Заочно, не бачачи ієрархів та духовенства Київського Патріархату? Напевно, ці повідомлення викликані панічною реакцією, яка є в Москві на візит Вселенського Патріарха в Україну та стала результатом злему цієї московської матриці у політиці по відношенню до України. Як один із можливих варіантів розв'язання української церковної проблеми такий варіант неодноразово розглядався, у т.ч. декілька років тому. Але говорити, що такий варіант є остаточним, що він дійсно буде реалізуватися – поки що такі твердження є явно не на часі.

– Звичайно, якщо би йшлося про таке порозуміння, то однозначно такі переговори потрібно було би вести не заочно. Сьогодні також говориться, що Вселенська Патріархія готова відкрити своє представництво в Україні у формі відновленої Київської митрополії, яка існувала до кінця XVII століття.

Така думка нерідко сприймається як оптимальний варіант. Як Ви думаєте, чи Київський Патріархат готовий підтримати таку митрополію, приєднатися до неї і таким чином навіть пожертвувати своїм патріаршим статусом, пожертвувати своєю автокефальністю заради такого канонічного статусу?

– Якщо говорити про певний канонічний статус, то це питання нас не дуже хвилює. Бо, як зазначив, нещодавно Святіший Патріарх Філарет, якби він турбувався про свій канонічний статус, то ніколи б не виходив з Московського Патріар-

хату і був би зараз Предстоятелем Української Православної Церкви у складі Московського Патріархату та мав би цей визнаний канонічний статус. Тому нам не йдеться про те, щоби отримати якесь канонічне визнання з боку тієї чи іншої помісної Православної Церкви саме в обмін на статус незалежності чи статус Патріархату. Єдина наша мотивація і те, чого ми прагнемо, це, по-перше, об'єднання Православних Церков в Україні в єдину Церкву, по-друге, це визнання української помісної автокефальної Церкви з боку інших помісних Православних Церков. Якщо Константинопольський Патріархат зможе запропонувати реалістичну модель досягнення цих двох завдань – відновлення церковної єдності в Україні і визнання помісного статусу Української Церкви, – то наша Церква заради цих цілей готова поступитися і поступитися досить значно, але лише і виключно саме в рамках інтересів майбутнього Української Церкви. Ми не шукаємо визнання в обмін на незалежність, ми не шукаємо того, щоби хтось нас оголосив канонічними архієреями чи священниками. Ми самі себе визнаємо і віруючий український народ визнає нас Церквою. І тому зовнішнє визнання може бути лише як підтвердження нашого статусу, але не самоціль будь-яких переговорів чи контактів.

– Яке Ваше найбільше очікування, сподівання від цього візиту предстоятелів та представників помісних Православних Церков до Києва? Який би був ідеальний чи найкращий варіант завершення цих святкувань?

– На мою думку, найкращим завершенням візиту було б оголошення якогось плану, чи, так би мовити, якоїсь дорожньої карти, чи якихось певних міркувань, які бачить Вселенський Патріарх та ієрархи Православних Церков світу для розв'язання внутрішніх українських церковних проблем. Тобто це не означає, що вже зараз вони самі розв'яжуться. Безперечно, те, що накопичилось за майже два десятиліття, не може бути розв'язане за три дні. Але щоби хоча б було накреслено, показано шлях, куди необхідно рухатися, що необхідно робити для того, щоби сталося те, чого ми очікуємо. Я думаю, це було б найкращим завершенням і найкращою прикрасою цього свята. Наразі мені важко сказати, чи будуть зроблені такі оголошення, чи будуть зроблені такі кроки, чи буде накреслено цей шлях. Ми чекатимемо виступу Вселенського Патріарха і, можливо, в його офіційному виступі почуємо певні думки, які будуть спрямовані саме

на це.

– Сьогодні в одній дискусії поважний представник Московського Патріархату, звертаючись до Вас, сказав «владико». Чи можна це потрактувати так, що УПЦ (МП) готова й зацікавлена в порозумінні і що вона відмовляється від одностороннього підходу до справи єдності, яка була досі їх офіційною позицією? Як Ви думаєте, чи за останній час вони змінили свою позицію?

– Я думаю, що цей факт був радше виявом тих позицій, які були озвучені у заяві-відповіді Священного Синоду на наше звернення, що було надіслане до УПЦ (МП) сім місяців тому. У цій відповіді прозвучала думка, що заради єдності Церкви УПЦ (МП) го-

това поступитися акривією, тобто жорстким виконанням канонів, на користь ікономії, тобто застосування їх з полегшенням заради виконання певної доброї мети. І ось, можливо, такі звернення-заяви можуть бути швидше потрактовані як певна ікономія, а не як визнання нашого духовного статусу ієрархів, духовенства і, власне, Київського Патріархату. Тому що поруч із цими словами звучали слова про неканонічні угруповання, розкол і т.ін. Я думаю, що, зрештою, в самому середовищі МП відбувається дуже складний внутрішній процес і саме процес осмислення своєї місії та своєї ролі у Вселенському Православ'ї. Бо візит Патріарха Варфоломія поставив дуже складні питання перед УПЦ (МП). А вже протягом півтора десятка років інформаційне поле цієї Церкви було наповнене одним – заявами, що всі Помісні Церкви світу, як одна, засуджують тих, кого в МП називають розкольниками, і є на боці саме Російської Церкви і УПЦ (МП). А візит, який відбувається сьогодні, відбувається явно у суперечності, а не в згоді з Московською Патріархією. І таким чином ті стереотипи, які півтора десяти-

ліття настирливо нав'язувалися вірним з боку духовенства МП про те, що їхні позиції підтримує все Вселенське Православ'я, поступово руйнуються. І тим, хто належить до УПЦ (МП), тепер потрібно робити певні висновки і ставати більш незалежними у своїх судженнях від офіційної московської пропаганди.

– Сьогодні, коли Вселенський Патріарх правив Вечірню, люди бачили над храмом веселку – цей дуже добрий Божий знак. Чи може цей знак означати, що незабаром українські православні тиснутимуть один одному руку?

– Якщо врахувати те, що Вселенські Патріархи багато століть не були в Києві, і якщо врахувати те, що ніякого дощу в той момент

у Києві не було, а веселка дійсно була, і її можна було бачити навіть через телетрансляцію. А особливо якщо відзначити, що у Священному Писанні веселка є якраз ознакою миру, і Господь, коли явив цей знак Ною та його синам після потопа, сказав, що ця веселка є знаком того, що більше не буде наведено потопу на землю, і коли піде дощ та з'явиться веселка, то Ной згадає про цю Божу обітницю і не буде лякатись. Тому, можливо, це є дійсно саме Божим знаком того, що проходить час випробувань Української Церкви, минає час розділення і надходить час зближення. Бо справді, якщо організувати якісь заходи є у владі людській, то показати веселку на небі є виключно у владі Божій.

– Як кажуть, ми, християни, маємо завжди залишати місце для Божого чуда. Надіємось, скоро станемо очевидцями того Божого чуда – і Церква буде єдиною. Дякуємо за розмову!

Розмовляв
Тарас АНТОШЕВСЬКИЙ.
(RISU)

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; захоплення, інтереси: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-608-86-58.

ЖІНКИ:

18) група «Б»: ЯНІНА. Полька, римо-католичка, 06.01.1943 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 90 кг.; очі – карі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – лагідність, побожність; захоплення, інтереси: – куховарство, спілкування з людьми; (11) – доброта, працьовитість; (12) – так; (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – 2 дорослі сини, незалежні, проживають окремо; професія: – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(095)-506-92-11; 243-78-21.

19) група «Б»: ЛЮДМИЛА. Українка, греко-католичка, 22.07.1955 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – темно-зелені; волосся – темно-шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – мрійливість, зичливість, прямота, простота, відкритість; захоплення, інтереси: – життя у добрих проявах; (11) – чистота душі, працьовитість, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 5,5 років; (14) – вдова; (15) – 2 сини: 28 та 14 років, старший живе окремо, незалежний, працює; професія: – інженер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народж. – Тернопілля, прожив. – м. Львів; контактний телефон: (0322)-65-87-11.

20) група «Б»: ЯРОСЛАВА. Українка, греко-католичка, 10.02.1961 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 65 кг.; очі – сіро-зелені; (7) – хороший; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, порядність, уважність; захоплення, інтереси: – кухня, сімейний затишок; (11) – розумний, добрий, сильний духом; (12) – так; (13) – 22 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – не маю; професія: – товарознавець (сфера торгівлі); (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-920-11-71.

21) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 19.07.1988 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, врівноваженість, співчутливість; (11) – взаємність, повага, чесність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – студентка ЛНУ ім. І. Франка; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-184-67-05; 251-24-43.

22) група «Б»: МАРІОЛЯ. Українка, православно-го обряду, 23.07.1973 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – сірі; волосся – русяве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – вірна, чесна, порядна; захоплення, інтереси: – подорожі історичними місцями, художня література; (11) – без шкідливих звичок, вірний, чесний, порядний; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – 1 син - 11 років, здоровий, займається в музичній школі та грає у футбол; професія: – робота на посаді спеціаліста держслужби; (17) – проживаю з батьками; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-916-14-57.

23) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 58 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; захоплення, інтереси: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; професія: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; контактний телефон: 237-55-42.

24) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 56 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; захоплення, інтереси: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; професія: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з внуком 5-и років; (18) – м. Львів; контактний телефон: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Щоб серця об'єдналися в любові!

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ!

1) У зв'язку із скороченням газетної площі для розділу «Клуб знайомств» і з метою розміщення якомога більшої кількості оголошень від членів КЗНДР в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – з даного випуску газети «Мета» в колонці координатора буде висвітлюватися тільки найнеобхідніша інформація щодо діяльності Клубу знайомств;

2) З концепцією діяльності християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» всі зацікавлені особи можуть познайомитися у статті «Створюємо оазис серед земної пустелі», надрукованої в газеті «Мета» № 3(42), а також у статті «Християнський клуб знайомств діє й за межами Львівської Архиепархії», надрукованої в газеті «Мета» № 4(43);

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – (контактний телефон, сімейний стан - для дописувачів групи «Б» і т.п.). Будьте уважні!

4) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації з усіх запитань, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону;

5) З усіма пропозиціями, запитаннями та побажаннями щодо інформації та її розміщення в розділі «Клуб знайомств» – звертайтеся до координатора КЗНДР по телефону;

6) Всім дописувачам та зацікавленим особам, котрі бажать: а) ознайомитися з усіма особливостями роботи Клубу знайомств КЗНДР, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомств» газети «Мета» в № № 1(40) - 6(45) за 2008 рік; б) отримати додаткові бланки «АНКЕТА ДЛЯ ЗГОЛОШЕННЯ» осіб групи «Н» і групи «Б»; в) отримати номер рахунку для переказу коштів за публікацію ан-

кети – звертатися до:

1) координатора християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

або також до:

2) відповідальної за кореспонденцію кур'ї Львівської Архиепархії УГКЦ сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

7) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

8) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: - заповнену анкету; - копію чеку про сплату коштів;

9) Для розміщення анкети в черговому номері газети «Мета» прохання заповнені анкети надсилати в редакцію не пізніше, ніж до кінця кожного місяця.

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору редакції газети «Мета» площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Номер рахунку для переказу коштів за публікацію анкети:

«Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115;

р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за публікацію анкети.

Анкети без чеку про сплату коштів не будуть опубліковані!

Добра, любові, наснаги і творчості Вам всім у житті!

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК.

УВАГА! 1) З № 7 (46) газети «МЕТА» в оголошенні № 17 (жін) – замінено номер телефону;

ВІТАННЯ ІМЕННИКАМ КЗНДР!

Поздоровляємо наших дорогих червневих, липневих та серпневих імениників: п. Володимира (№1), п. Орісо (№2), п. Аллу (№3), п. Ірину (№7), п. Катерину (№8), п. Христину (№13), п. Христину (№16), п. Ольгу (№21) та п. Маріолу (№22) – з днем їх народження!

Прийміть наші привітання з цієї нагоди і наші найщиріші побажання міцного здоров'я, щастя, творчої наснаги і рясних врожаїв від Вашої праці, всляких гараздів у житті, вдалого знайомства і створення у любові щасливої християнської сім'ї!

Господнього Вам благословення, ласк, щедрот і любові від Творця нашого!

Творчий колектив
редакції газети «МЕТА».

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього.

Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37. Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-ій поверх духовного центру «Під покровом Богородиці». Дати найближчих зустрічей: 07.09.2008р.; 21.09.2008р.; 05.10.2008р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свцм. Миколая Чарнецького.

«АНКЕТА ДЛЯ ЗГОЛОШЕННЯ» - група «Н» самотнього (ої) християнина (ки) без сімейного минулого я розміщення її в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» КЗНДР при газеті «МЕТА»

Ть _____ (1)-Ім'я _____ (2)-Національність _____

(3)-Ріст _____ (4)-Вага _____ (5)-Дата народження (день, місяць, рік) _____

(6)-Природний колір волосся, очей _____ (7)-Стан здоров'я _____

(8)-Шкідливі звички _____ (9)-Віросповідання, конфесія _____

(10)-Основні риси характеру, захоплення, інтереси _____

(11)-Побажання щодо свого майбутнього товариша, супутника у житті _____

(12)-Чи маєте потребу зростати в християнських чеснотах? _____

(13)-Мета знайомства (товариські стосунки, створення сім'ї) потрібне підкреслити _____

(14)-Професія (праця, навчання, інше) _____

(15)-Матеріальна та житлова незалежність _____

(16)-Місце народження та місце проживання (місто, село – їх назва) _____

(17)-Контактний телефон _____

ВНІ! а) в інтересах дописувачів – писати потрібно чітким і виразним почерком; б) у «Зголошенні» дописувача, розміщеному в розділі газети «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ», деякі пункти заповнюваної анкети буде замінено цифрами, які є у дужках при цьому пункті анкети.

«АНКЕТА ДЛЯ ЗГОЛОШЕННЯ» - група «Б» самотнього (ої) християнина (ки) із сімейним минулим (особи з офіційним уневажненням попереднього подружжя Церковним Трибуналом, або вдівці (вдови)) для розміщення її в рубриці

Стать _____ (1)-Ім'я _____ (2)-Національність _____

(3)-Ріст _____ (4)-Вага _____ (5)-Дата народження (день, місяць, рік) _____

(6)-Природний колір волосся, очей _____ (7)-Стан здоров'я _____

(8)-Шкідливі звички _____ (9)-Віросповідання, конфесія _____

(10)-Основні риси характеру, захоплення, інтереси _____

(11)-Побажання щодо свого майбутнього супутника у житті _____

(12)-Чи маєте потребу зростати в християнських чеснотах? _____

(13)-Тривалість самотнього життя _____

(14)-Сімейний стан: (отримав(ла) церковне уневажнення подружжя, вдівець (вдова)) потрібне підкреслити _____

(15)-Інформація про дітей (їх наявність, кількість, вік кожної дитини, стан їхнього здоров'я, захоплення, незалежність) _____

(16)-Професія (чи працюєте на даний час, пенсіонер(ка) _____

(17)-Матеріальна та житлова незалежність _____

(18)-Місце народження та місце проживання (місто, село – їх назва) _____

(19)-Контактний телефон _____

ВНІ! а) в інтересах дописувачів – писати потрібно чітким і виразним почерком; б) у «Зголошенні» дописувача, розміщеному в розділі газети «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ», деякі пункти заповнюваної анкети буде замінено цифрами, які є у дужках при цьому пункті анкети.

ГОСПОДЬ БОГ – УПОРЯДНИК ЕКОЛОГІЇ ТА БІОСФЕРИ

Коли ж вони наситилися, мовив до Своїх учеників: «Зберіть кусні, що zostалися, щоб ніщо не пропало».

Іван 6, 12

Сучасна астрономія досягнула широкі відомості про природу планет Сонячної системи, і на сьогодні відомо, що лише на Землі існує життя – завдяки тому, що вода тут перебуває у рідкому стані, а в повітрі є значна частина кисню. Об'явлено бо, що є «цього найпотрібніше для життя людини: вода і вогонь, залізо і сіль, пшенична мука, молоко і мед, кров винограду, олія й одежа» (Сир. 39, 26). «Я теж, як народився, дихав спільним повітрям» (Мудр. 7, 3).

Астрономія називає ті чотири планети, які кружляють найближчими до Сонця орбітами, внутрішніми. До них вона відносить Меркурій, Венеру, Землю і Марс. З них три останні окутані атмосферами.

Атмосферу Венери, яка містить переважно вуглекислий газ (96 %), а тумани із завислих у ній крапель сірчаної, соляної та фтористоводневої кислоти викликають там кислотні дощі, досліджувалась космічними станціями серій «Венера», «Піонер», «Венус» та «Магеллан». Зрозуміло, що такий склад атмосфери непридатний для існування життя.

Марс має розріджену атмосферу, 95 відсотків якої складається з того ж вуглекислого газу, замерзла форма якого сформувала і відомі марсіанські «полярні шапки». Досліджувалась ця планета за допомогою космічних станцій «Марінер», «Марс», «Вікінг», а цілеспрямовані пошуки життя на Марсі не дали позитивних результатів.

Неможливе життя й на інших планетах Сонячної системи – насамперед через або занадто високі, або занадто низькі температури. При чому під таким твердженням мається на увазі, що неможливе життя зоологічне і людське, оскільки ботанічне при певних умовах таки можливе.

Роздумуючи над Божим творивом, псалмопівець вигукує: «Які то величні діла Твої, Господи, все в премудрості створив Ти» (Пс. 103).

Господь Бог є постійним і закономірним у Своїй творчій діяльності. Тож аби виявити Свою премудрість тим, про кого сказано: «Кому дано багато – вимагатимуть багато, і кому повірено багато – від того більше зажадають» (Лк. 12, 48), – а такими є сучасні вчені цього світу, – Господь представляє їм Свою постійність. Вона полягає в тому, що у трійчому ансамблі планет Венери, Землі і Марса завдяки подібним фізичним умовам мала б бути подібна і атмосфера, однаково перенасичена вуглекислим газом! Тому є серйозні підстави припускати, що вміст вуглекислого газу у первісній земній атмосфері був незрівнянно кількісним, аніж у сучасності (всього близько 0,03 %), і такий стан перенасичення, без усякого сумніву, був передбачений Божим Провидінням, як написано: «Ще перед сотворенням було Йому все знане, а вже ж і тоді, коли воно довершено» (Сир. 23, 20).

«Ти бо вчинив минуле, теперішнє і те, що прийде потім. Що є тепер, і те, що прийде, Ти спізнав досконало. Що Ти задумав – воно сталося, і що Ти захотів – стало присутнім і мовило: Ось ми присутні! Бо всі Твої дороги готові, і всі Твої постанови наперед Тобі відомі» (Юдит. 9, 5 6). Отож, Всемогутній Господь Бог міг би від самого початку

створити ідеально придатну до зоологічного та людського життя атмосферу. Відповідно, у такому разі вектор Божої творчості був би спрямований у нисхідному напрямку – від сотворення вищих форм життя – людського і зоологічного – до життя примітивнішого – ботанічного та мікробіологічного. Проте Бог-Творець поступив зворотньо: у від початку загатованій біосфері Він створив ботанічний вид життя, як написано: «Бог сказав: «Нехай земля зростить рослини: траву, що розсіває насіння, і плодів дерева, що родять плоди з насінням, – за їхнім родом на землі». І так сталося. І вивела земля з себе рослини: траву, що розсіває насіння, – за своїм родом, – і дерева, що родять плоди з насінням, – за їхнім родом» (Бт. 1, 11 12).

На перший погляд, на запитання: навіщо Бог на самому початку створив

створив ботанічний світ саме для того, щоб упорядкувати земну атмосферу, зробити її придатною для життя зоологічних сотворінь та людей, адже перенасичена вуглекислим газом атмосфера непридатна для їхнього життя. Господь створив у рослинах так звані «хлорофіли», яким властивий фотосинтез. Містяться головним чином у хлоропластах, ці хлорофіли, поглинаючи видиме сонячне світло, перетворюють світлову енергію в хімічну, за допомогою якої відбувається фотосинтез. Сам же фотосинтез (асиміляція вуглецю) – складний процес утворення органічних сполук із вуглекислого газу та води. Його загальну схему можна відобразити так: $6CO_2 + 6H_2O + \text{світлова енергія} = C_6H_{12}O_6 + 6O_2$. Наслідком такого фотохімічного процесу є, зокрема, зменшення в атмосфері кількості вуглекислого газу та насичення її необхідним для життєдіяльності живих організмів киснем, а новостворені органічні сполуки стають продуктами харчування і джерелом енергії для людей і тварин.

Процес фотосинтезу відбувається у два етапи. Під час першого відбувається так звана фотодиссоціація (фотоліз), коли вода під дією світла розкладається на кисень (виділяється в атмосферу) та водень (використовується на другому етапі). Другий етап – це утворення з водню та засвоєного з атмосфери двоокису вуглецю молекул глюкози – органічної речовини, яка є базовою для

подальшого утворення складніших органічних сполук. Отакою є дивовижна праця зеленого листка, де в основному і зосереджені хлорофіли.

Практично всі харчові продукти виникають із рослинного середовища, оскільки і тварини, м'ясо яких є поживою для людей та хижих звірів, харчуються рослинами. Іншими словами, м'ясо є трансформованим рослинним продуктом.

Після нагодування чудесним чином розмноженим хлібом численного натовпу Господь Ісус Христос звертається до Своїх учеників з вимогою: «Зберіть кусні, що zostалися, щоб ніщо не пропало» (Ів. 6, 12). Таким ощадливим стосовно енергоресурсів Господь Бог був завжди, адже все те, що виробив протягом мільйонів років ботанічний світ і що не було спожите, Він заховав у надрах землі, перетворивши його у вуглеводні, себто у нафту, природний газ та кам'яне вугілля. В останні ж півтора століття людство з запопадливим завзяттям накинuloся на ці заощаджені Богом енергоресурси, спалюючи їх у дивовижних обсягах, чим знову повертає в атмосферу величезні обсяги того самого вуглекислого газу, який був виокремлений з неї зеленими листям рослин. Тим самим атмосфера по троху повертається у напрямку свого первісного стану, стаючи все більш непридатною для життя того ж людства. І хоч уже було кому сказати: «Схаменіться! Будьте люди, бо лихо вам буде!» (Т. Шевченко), – не слухають! А тим часом розбалансована «парниковим ефектом» земна атмосфера спричинює жахливі явища у природі і реально загрожує існуванню життя на нашій планеті. Амінь.

ботанічний світ? – можна було б відповісти просто: та написано ж, що після створення людини «сказав Бог: «Ось Я даю вам усяку траву, що розсіває насіння по всій землі, та всяке дерево, що приносить плоди з насінням: вони будуть вам на поживу. Всякому дикому звіреві, всякому небесному птаству, всьому, що повзає по землі й має в собі живу душу, Я даю на поживу всяку зелень трав» (Бт. 1, 29 30). Однак така відповідь не буде повною – вона могла б задовільнити лише тих, міркування яких були б на кшталт: «Голодній кумі – хліб на умі». Науковцям же Боже Слово мовить: «Вам дано знати тайни царства небесного, а тим – не дано. Бо хто має, тому дасться, і він надто буде мати, а в того, хто не має, візьмуть і те, що має. Я тому говорю до них у притчах, що вони, дивлячись, не бачать, і, слухаючи, нечують і не розуміють» (Мт. 13, 11 13).

Можемо стверджувати, що сучасна наука сягнула надзвичайних висот у пізнанні таємниць природи. Тож Боже Слово так звертається до науковців – знавців таємниць сотвореного буття: «...нехай знають, оскільки їхній Володар краший, бо сам Творець краси творив їх. Якщо ж сила та потуга здивувала їх, нехай з того збagnуть, наскільки могутніший Той, який витворив їх. Бо з величчя та краси створінь через уподібнення можна дійти до пізнання Творця їх. Однак вони лиш на легкий заслугували докір: можливо бо, що вони блудять, шукаючи Бога й бажаючи його знайти; бо, живучи посеред його творів, досліджують їх пильно і стають полоненими їхнього вигляду, бо ж те, що вони бачать, – гарне. Але й вони не є виправдані, бо якщо вони змогли стільки знати, щоб спромоглись досліджувати світ, то чому раніше не знайшли Володаря його?» (Мудр. 13, 3 9).

Без сумніву, Господь Бог на початку

Кількома рядками...

ВІДКРИТО НОВИЙ СПЕЦІАЛІЗОВАНИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД

1 вересня з ласки Божої у Тернопільсько-Зборівській єпархії відкрито новий спеціалізований християнський навчальний заклад для дівчат «Колегіум-інтернат «Знамення» з поглибленим вивченням предметів духовно-просвітницького спрямування у с. Зарваниця». В колегіумі буде виконано основний державний освітній компонент 10-11 класу і по закінченні навчання учениці отримають атестат державного взірця. У цьому навчальному закладі дівчата отримають добре християнське виховання із забезпеченням індивідуального підходу до навчання за вибором та потребами учениць. Директором колегіуму призначено с. Михаїлу (Лесю Давид), духовним опікуном – о. лиц. Петра Пастуха.

Новий навчальний рік розпочався Божественною Літургією, яку очолив синкел Тернопільсько-Зборівської єпархії, отець-декан Зарваницького деканату, парох церкви Пресвятої Трійці о. д-р. Дмитро Квич. Після Літургії відбулося освячення навчальних та житлових приміщень колегіуму, святкова трапеза.

МОЛОДІЖНА ПРОЦА НА ГОРУ БОЖОЇ МАТЕРІ – ГОШІВ

З нагоди року християнського покликання та святкування 1020-річчя Хрищення Руси-України та з благословення Преосвященного Владики Володимира (Війтишина), Єпарха Івано-Франківського, з 21 по 24 серпня оо. василіянами була організована піша проща для молоді з Івано-Франківська до Гошева та зі Львова до Гошева під назвою «Ви – світло світу».

До групи молоді з м. Івано-Франківська у кількості 160 осіб (представників МС «Еммануїл», що при парафії Царя Христа, МС «Обнова», МС «Альфа й Омега», МС «Як Марія», МС «Осання») долучилась молодь із Луцька (УМХ), сіл Радчі, Сокола, Отинії, Марківців, Липового, Боднарова, Брошнева, з міст Тисмениці, Долини, Нового Роздолу, Калуша. Група молоді, що вирушила другим потоком (у кількості 150 осіб) із м. Львова, складалась із представників «Марійської Дружини», «Вівтарної Дружини», «Містичної Троянди». До них долучились молодь із Червонограда (МС «Місерікордія»), Бучача, Тернополя (УМХ), Дрогобича («Вівтарна Дружина»), Миколаєва, Стрия, сіл Крехова, Лаврова («Вівтарна Дружина»). Отакими двома потоками молоді люди вирушили до відпустового місця чудотворного образу Гошівської Божої Матері. Тримавши у руках хрест та Державний прапор, молодь пройшла пішою ходою понад сто двадцять кілометрів, молячись за Україну, Церкву і наш народ. Опісля усі, хто йшов і хто пізніше долучився (загалом – понад 500 осіб), взяли активну участь у нічних Богослужіннях.

У ЛУЦЬКУ ВШАНУЮТЬ ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ 1932-33 РОКІВ

6 вересня на Замковій площі у Луцьку відбудеться Всеукраїнська акція пам'яті жертв Голодомору «33 хвилини». Акція ініційована Національною скаутською організацією України «Пласт» та розпочата Президентом України Віктором Ющенком 10 червня на Кіровоградщині. Головне завдання, яке поставили перед собою організатори заходу, це розкрити правду про злочини сталінського комуністичного режиму, згадати і вшанувати кожну жертву поіменно, а також залучити до пошукової роботи небайдужих. Акція «33 хвилини» є складовою міжнародної акції «Незгасима свічка», яка присвячена 75-річчю Голодомору.

Під час акції представники молодіжних організацій протягом 33 хвилин зачитуватимуть імена та прізвища людей, які померли у 1932-33 роках, а також свідчення очевидців, які пережили роки голоду. Акція триватиме до 22 листопада і пройде по всіх містах та районних центрах України.

«PZU Україна».

Стефан КРЕНЦЕР

Біблійна історія створення

ЯК ПОСТАЛА ВІДОМА СЬОГОДНІ ІСТОРІЯ СОТВОРЕННЯ?

На початку сотворив Бог небо й землю (Бут. 1,1)

Біблійна історія створення розпочинається із зазначення часу: «На початку». Тим самим повинен бути встановлений певний часовий момент. Коли ізраїльтянин у своєму мисленні все далі просувався в минуле, він вірив, що наштотхнеться на межу. Цю межу він має на думці, коли каже: «На початку». Це абсолютний першопочаток. За ним – ніщо. Цим повинен бути визначений час створення. Цим історія створення відрізняється від казки. Казка починається з «жив-був» – колись, у свій старовині. (Пор.: Тріплінг. На початку Бог сотворив).

На цьому початку творив Бог. Бог вже є. Він сягає за цю межу. Порівняймо нашу біблійну історію створення з історіями фінікійців та вавилонців. Там на початку є первісний хаос, безособові світові сили. З цього первісного хаосу щойно зароджуються боги. Вони виникають із протиборства сил. Вони виникають через зачаття. Формується родовід світу богів.

Зовсім по-іншому виглядає біблійна історія створення. Бог суверенно перебуває над усім. Бог не виникає – Він є!

«Перш, ніж постали гори і народилася земля, і всесвіт, від віку й до віку ти єси Бог» (Пс. 89 (90),2).

Бог існує. Він кладе початок для світу і часу. «На початку сотворив Бог небо і землю». Сотворити означає на давньоєврейській «бага». Таке створення висловлюється лише про Бога. Воно передбачає Божу всемогутність. Коли ми говоримо про «творчість» митця, то маємо цим на увазі, що він видозмінює дерево чи глину відповідно до своїх ідей. У важкій роботі, у поті чола, під удари молота виникає витвір. Боже ж Створення є іншим. Без зусиль творить Він свої створіння. Йому не потрібно боротись з упертим матеріалом. Йому не потрібен матеріал. Бог кличе Свої створіння з нічого. На початку кожного дня творіння стоїть: «Тоді сказав Бог» – «І так сталося», – констатує автор в кінці кожного дня.

Бог сотворив небо і землю. Ізраїльтянинів бракує слова для означення всього створіння. Йому бракує поняття космосу чи всесвіту. Тому він знаходить вихід поняттями «небо» і «земля». Він хоче цим сказати: Бог сотворив усе, що є над і під людиною. Тут маємо вирішальне твердження цілої історії створення. Наступні вірші лише розвивають, що це означає: «На початку сотворив Бог небо і землю».

СОТВОРЕННЯ СВІТЛА

«І сказав Бог: «Нехай буде світло!» І стало світло.

І побачив Бог світло, що воно добре, та й відділив Бог світло від темряви.

Назвав же Бог світло – день, а темряву назвав ніч.

І був вечір і був ранок – день перший» (Бут. 1,3-5).

Нам впадає у вічі, що Бог сотворив спочатку світло, чи, як записано у 4-му вірші, – Він відділяє світло від темряви, ще перед тим, як створює джерела світла: сонце, місяць і зорі. До Середньовіччя світло вважали тонкою субстанцією, яка просто існує і все пронизує. Чи не є також ясно, коли ми удень не бачимо сонця? Отже, наочний вигляд виправдовує припущення, що світло може існувати і без джерела світла.

Відділення світла від темряви є першим кроком до впорядкування. Світло і темрява отримують своє місце. День і ніч йдуть слідом одне за одним у точно визначеному порядку. Цей порядок буде існувати завжди.

РОЗДІЛЕННЯ ВОД

«Тоді сказав Бог: «Нехай посеред вод буде твердь і нехай вона відділяє води від вод!»

І зробив Бог твердь і відділив води, що під твердю, від вод, що над твердю.

Тож сталося так. І назвав Бог твердь – небо.

І був вечір і був ранок – день другий» (Бут. 1,6-8).

Згадаймо світогляд того часу. Небесне склепіння розділяє води на воду зверху і воду внизу під небозводом. На другий день створення Бог споруджує це склепіння. Як гіркуля, яка міцно збудована чи викута з металу, небозвід стримує небесний океан. Під склепінням виникає «гаккіа», порожняча, обмежена внизу океаном та суходолом. Бог сам будує це склепіння.

Відокремлення вод від суші

«Тоді сказав Бог: «Нехай зберуться води, що під небом, в одне місце

і нехай з'явиться суша». І так сталося.

І назвав Бог сушу – земля, а збір вод назвав морями.

І побачив Бог, що воно добре» (Бут. 1,9-10).

Поверхня землі вкрита водою. І тут Бог творить порядок. Він зібрав воду в одному місці, морі. Тим самим суша виходить сама собою. Тепер створені великі простори, і Бог може починати обладнувати їх.

Світ рослини

«Бог сказав: «Нехай земля зростить рослини: траву, що розсіває насіння, і плодові дерева, що родять плоди з насінням, за їхнім родом на землі». І так сталося...» (Бут. 1,11).

Чи це не дивно, що Бог на третій день після поділу води і суходолу починає ще з обладнання землі? Земля настільки приготована, що на ній можуть рости рослини. Бог звертається до землі. Вона повинна виростити трави і дерева різного роду. Рослини так тісно зв'язані із землею, що вони належать до неї. Вони також не залишають свого місця. Вони твердо закріпилися у землі, закоренилися у ній.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

ПРО ІДОЛОПОКЛОНСТВО

Перша Божа Заповідь не тільки наказує почитання одного правдивого Бога, але також забороняє всяке ідолопоклонство. У св. Письмі Старого Завіту Господь Бог більше разів наказує почитання різних божків чи ідолів. У книзі Виходу читаємо: «Не робитимеш собі ніякого тесаного кумира ані подоби того, що вгорі, на небі, ні того, що внизу, на землі, ні того, що попід землею, в водах. Не падатимеш перед ними ниць і не служитимеш їм, бо Я – Господь, Бог Твій» (20,4-5). А в книзі Левіт сказано: «Не робіть собі кумирів ані тесаних ідолів, ні стовпів не ставте собі, ні каменя з образами нехай не буде у вашій землі, щоб перед ними падати ниць, бо Я – Господь, Бог ваш» (26,1). Тож погляньмо на стародавнє ідолопоклонство і на сучасне ідолопоклонство.

Практика ідолопоклонства

Що це ідолопоклонство? Це віддання Божого культу створеним речам, живим чи неживим, як сонцю, місяцю, різним звірятам та різним бовванам. Де люди не знали нічого про одного правдивого Бога або Його покидали, там витворювали собі власних богів, бо людина по своїй природі відчуває потребу Бога.

1. Поганське ідолопоклонство

Колись поганські народи почитали різних богів і ще сьогодні почитають їх у різних формах чи видах. Народи Азії віддавали Божу честь сонцю, місяцеві й зорям. Вони почитали також вогонь, вітер і воду. Старовинні єгиптяни почитали головню корисні і шкідливі тварини, що ними були коти, крокодили, вужі, бик апіс; їхнім зображенням віддавали Божу честь. Старовинні греки й римляни робили собі божків з каменю, мармуру, глини чи заліза. Греки витворили багату мітологію про своїх богів і богинь; їм вони надали добрі і злі людські прикмети. В Індії ще й сьогодні погани почитають святих корів, мавп і слонів. В Північній Африці, в Картагені був божок Молох, якому приношено безкровні і криваві жертви з власних дітей. Мексиканці своєму богові війни щорічно приносили в жертву кілька тисяч хлопців і дівчат, їхні голови складали у святині. Еспанці по здобутті Мексики знайшли у святині цілі склепіння, вповнені черепами дітей.

І в наших часах високої культури є ще мільйони людей по цілому світі, що живуть в ідолопоклонстві. Може, ми дивуємося їм і погорджуємо їхнім почитанням фальшивих богів, а притім не добачаємо гидке модерне ідолопоклонство між християнами.

2. Модерне ідолопоклонство

Хто грішить модерним ідолопоклонством? Ним грішить кожний християнин чи християнка, що душею чи тілом віддається якійсь матеріальній речі і робить її неначе своїм божком. Це новітнє ідолопоклонство практикують мільйони християн. Вони створеним речам свідомо чи несвідомо віддають майже божий культ. Ось ці модерні божки християн:

1. Культ тіла.

– Мільйони і мільйони людей роблять своє тіло своїм божком. День і ніч думають про те, як йому догодити, як його найкраще одягнути, нагодувати, напоїти та прикрасити. В самій Америці

БОЖІ ЗАПОВІДІ І НАШЕ ЩАСТЯ ЗЕМНЕ Й ВІЧНЕ

жінки річно видають на пусту косметику кілька мільярдів доларів.

2. Культ алкоголю і наркотиків. – Алкоголь і наркотики щораз більше й більше затроюють організм мільйонів людей, а серед них є великий відсоток молоді. Каже статистика, що Америка має понад тринадцять мільйонів хронічних алкоголіків. Внаслідок алкоголю річно родиться в Америці понад 50 тисяч дітей з різними дефектами тіла чи розуму, з них двадцять відсотків розумово недорозвинених. В Америці у вищих класах гайскулів 93% учнів п'ють алкоголь; 60% вживають маріхуану; 17% – кокаїн; 16% – інші наркотики. У вищих класах гайскулів 30% учнів упиваються принаймні раз у тижні. Понад 3.300.000 молодих людей вживають алкоголь. Двадцять чотири відсотки американських родин мають проблему з алкоголем. Понад 20 мільйонів осіб щодня вживають маріхуану. Від восьми до двадцяти мільйонів вживають кокаїн

сатаністів і різних чарівниць.

Божі кари за ідолопоклонство

Кожний гріх – це велика зневага, образа і злочин супроти маєстату і святости Бога. І до найбільших гріхів належить якраз ідолопоклонство. Тож нічого дивного, що Господь Бог за цей гріх зсилає на людей тяжкі кари. За культ тіла випробовує Господь Бог людей різними хворобами. В самій Америці знаходиться по шпиталях понад мільйон хворих на різні недуги. Алкоголь і різного роду наркотики в Америці є причиною половини смертей дозріваючої молоді. Щорічно в автомобільних катастрофах гине коло вісім тисяч п'яних підлітків, а 40 тисяч з них стають каліками.

З усіх хворіб у наших часах щораз більше набуває розголосу страшна невиліковна недуга з англійською назвою ЕЙДС та українською СНІД, що значить синдром Набутого Імунітет-

Ніколя Пуссен (Nicolas Poussin 1594-1665)
«Поклоніння золотому тельцеві»

або інші шкідливі наркотики. Отож, як показує статистика, божок алкоголю і наркотиків в Америці руйнує життя і здоров'я мільйонів дорослих і молоді.

3. Культ грошей.

– Гріш – це модерний золотий тельць, перед яким мільйони людей б'ють покони, йому служать, його величають, йому посвячують всі свої сили. Ось кілька прикладів:

У штаті Огайо стара жінка вмирає серед великої нужди, а по її смерті знаходять в її помешканні один мільйон доларів. Самітний чоловік у Нью-Джерзі замерзає в неопаленій хаті, без води і світла, а лише 250 тисяч доларів. В Нью-Йорку старенький чоловік гине з голоду й холоду, а залишає півмільйона доларів. Дві старші сестри в Нью-Джерзі вмирають з недоїдання, полишаючи півмільйона доларів у банку. Про подібні приклади можна досить часто вчитати в часописах.

4. Культ сатани.

– Чи і такий культ можливий? О, так! По Другій світовій війні досить поширився в деяких країнах Європи й Америки понижаючий людину культ – культ сатани. Чи це не парадокс, що людина, створена на образ і подобу Божу, сама покидає Бога і свідомо поклоняється сатані? Цей культ практикує найбільш огидні неморальні оргії і навіть окремим ритуалом приносить сатані в жертву криваві людські жертви.

Англія має від 40 до 100 тисяч сатаністів, чарівниць і чарівників. В Німеччині коло сто тисяч практикує чорну магію, навіть вбивають людей і їхні тіла жертвують на престолі сатани. У Франції є від 300 до 400 різних сект сатанізму й окультизму. В Америці є коло 30 тисяч

ного Дефіциту. Вона повільно нищить організм людини, вбиваючи в ньому відпорність на різні хвороби. І скоріше чи пізніше людина від цієї недуги гине. Ця невиліковна недуга така страшна, що її можна б назвати єгипетською язвою, Божим бичем за гріхи тіла. Ця недуга в цілому світі щорічно забирає великі тисячі жертв. В самім місті Нью-Йорку живе коло 500 тисяч заражених на СНІД, а щорічно вмирає тут на СНІД коло три тисячі осіб, це є 30% смертей на СНІД цілої Америки.

Ця недуга заразлива і її набувають наркомани один від одного, вживаючи до впорскування собі наркотиків тих самих заражених голок. Ще іншим способом можна заразитися цією недугою через статеві зносини з тими, що її мають, – чи це будуть особи другої статі, чи гомосексуалісти.

За поклін золотому тельцеві, з наказу Божого, Мойсей покарав смертю одного дня коло три тисячі ізраїльтян (Вих. 32,28).

Скупарі й грошолюбці не мають спокою серця і часто закінчують своє життя у великій нужді. Культ гроша мстить на них самих.

Св. Апостол Павло в першому листі до Коринтян перестерігає перед різними гріхами ідолопоклонства і заявляє, що за такі гріхи нема вступу до неба. «Не обманюйте себе! – каже він. – Ані розпусники, ані ідолопоклонники, ані перелюбники, ані розгнудані, ані мужоложники, ані злодії, ані зажерливі, ані п'яниці, ані лихослови, ані грабіжники – царства Божого не успадкують» (I Кор. 6,9-10).

(Продовження у наступному числі «Мети»)

10 грудня 1431 року, Краків. “Король Владислав II надає капітулові львівського катедрального костелу 40 ланів землі між королівськими селами Скниловом, Оброшином і Ставчанами з одного боку, та селом Годовицею – з другого”. Це – перша писемна згадка про село. Скажемо одразу, що це був красний дарунок короля раді духовних осіб. Однак капітул з цих земель не скористався, бо вже 26 березня 1458 року на підставі мандату короля Казимира IV і на прохання познанського каштеляна, орендаря с. Оброшина Петра з Шамотул, покинуто оселю, згадану в попередньому документі, було віддано львівським канонікам.

В середині XV століття Оброшин був ще королівським селом і перебував в оренді латинського архієпископа, який був повним господарем села, бо 15 березня 1552 року львівський архієпископ Петро Шашеховський надає львівським канонікам і вікаріям право вільного вирубу лісу в Оброшині. Саме село стало літньою резиденцією римо-католицьких архієпископів. У 1730 році тут був фільварок, костел, літній палац для відпочинку високих церковних достойників, зведений з ініціативи архієпископа Скарбка, житлові будинки для прислуги і гарний парк. Таким чином підльвівське село в силу обставин стало центром ополячення. Але якщо деякі довкільні села добровільно ступили на цей шлях, то місцеві жителі твердо трималися своєї віри і своєї Церкви.

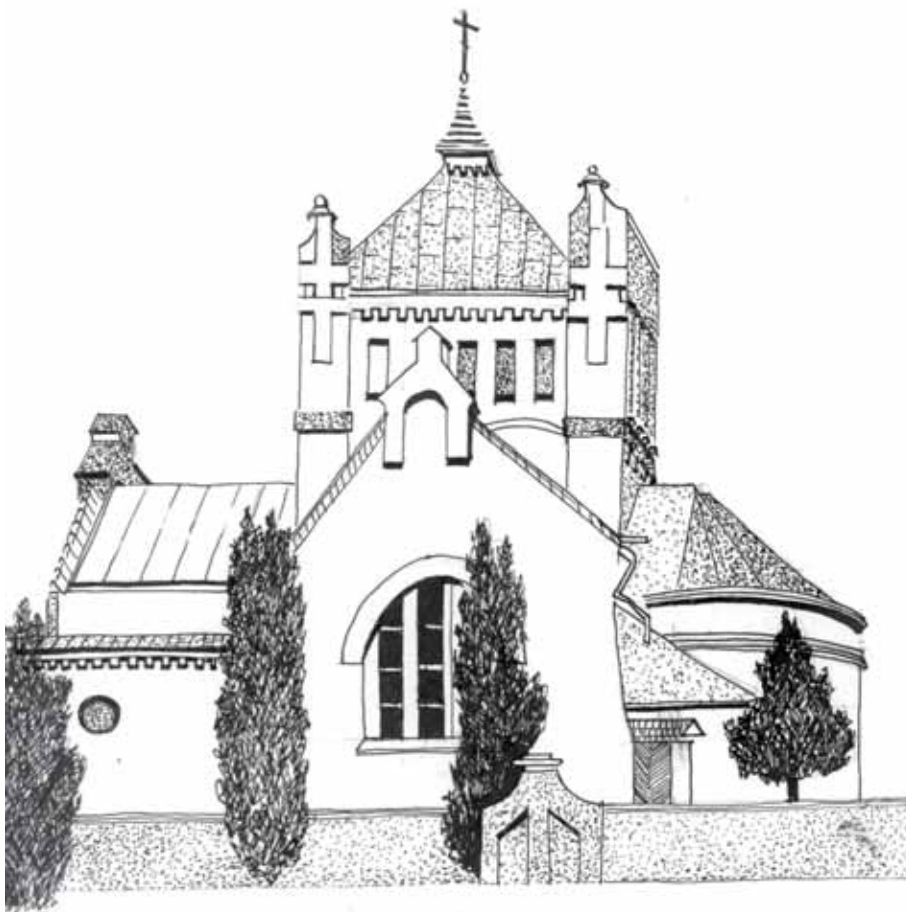
Деякі з милості власників села перепало і греко-католицькій парафії. Так, у 1764 році архієпископ Вацлав Сераковський закріпив за місцевою церквою св. Дмитрія дві чверті землі, тобто близько семи гектарів. На той час парохом в Оброшині був о. П. Сльоновський. Мабуть, душпастирював він тут і в 1765 році, коли парафіяни побудували дерев'яну церкву. А новий костел Воздвиження Чесного Хреста звели 1791 року.

Треба зазначити, що костел постійно тяжів над церквою. Навіть презенту, тобто дозвіл на парафію, давав римо-католицький архієпископ. У 1767 році такий дозвіл отримав о. Степан Мокрицький, а в 1796-му – о. Іван Балтарович. Помер він у селі в 1841 році. В цей час в Оброшині проживало 840 греко-католиків.

У тому ж році в лютому скерування на парафію отримав о. Микола Болобонський. Та вже через два роки сюди направили о. Софрона Левицького. Його у 1856 році змінив о. Василь Целевич, а через рік парохом був призначений о. Єфрем Глинський, який народився 27 січня 1817 року в с. Деренівка на Тернопільщині. Його батько Антоній також був священиком.

Отець Глинський очолював парафію рекордний час – 44 роки. Був радником митрополичої капітули. Крім душпастирських обов'язків,

ОБРОШИН

На рисунку: Церква св. Дмитрія в Оброшині. Рисунок автора.

священик професійно займався бджільництвом, до чого приохочував і своїх парафіян. Про те, що о. Глинський мав москвофільські погляди, є чимало доказів, однак серед парафіян він усе ж користувався повагою. Зрештою, відвертої москвофільської орієнтації у громади не було, і підтвердження цьому можуть служити події українсько-польської війни 1918 року.

Некрологи про смерть оброшинського пароха надрукували чи не всі тодішні українські часописи. Так, денник “Діло” у числі 94 за 1901 рік сповіщав: “Упокоївся совітник митрополичої капітули, парох Оброшина, на 85 році життя. Пропрацював священиком 58 років. Один з кращих народних діячів”. На смерть дружини пароха відгукнулася газета “Галичанин”, сповістивши на своїх шпальтах: “Упокоїлася в Оброшині біля Городка 17 нового стилю январа Марія із Зарицьких Глинська, вдова по о. Єфрему, на 83-му році життя”.

На той час парафія числила 903 вірних. Крім цього, у селі проживало 600 римо-католиків, 8 жидів і 2 протестанти. До парафії належали сусідні села Бартатів і Басівка.

По смерті о. Є. Глинського парафію очолив о. Микола Левицький, який доклав чимало зусиль для виховання національної свідомості своєї пастви. Йому також належить ініціатива будівництва нового храму.

Перед початком будови, здавалося, ніщо не віщувало лиха. Навіть місцеві поляки підтримували парафіян-русинів (зрозуміло, що не матеріально). Та коли виявилось, що зводити нову муровану церкву вирішили на тому ж місці, де стояла маленька дерев'яна, поляки показали своє справжнє об-

личчя. Насамперед вони кинулись всляко перешкоджати розбиранню старого храму, а згодом хтось побив вікна у парафіяльному будинку. До оброшинців польської національності приєдналися і доморощені москвофіли. Дійшло до того, що консисторія змушена була створити спеціальну комісію, і лише вона досягла компромісу з львівським архієпископом. Оскільки на одній площі мало би стояти два храми – греко-католицька церква і римо-католицький костел, – кожна з парохій повинна була мати окремий вхід до свого храму.

Церква була зведена перед вибухом Першої світової війни. Поляки ж, здобувши перемогу в українсько-польській війні, не забули неопступливості о. Левицького у справі побудови нової церкви: пілсудчики арештували його вже у 1919 році. Та невдовзі отець вийшов на волю.

Через п'ять років о. Левицький помер, і осиротілу парафію було виставлено на конкурс. Оскільки Оброшин – велике і багате приміське село, кандидатів на посаду тутешнього пароха назбиралось аж 53. У підсумку право очолити парафію отримав о. Петро Шанковський, який перевівся сюди з села Дуліби, що на Стрийщині. Митрополича консисторія доводила до відома воеводства: “Маємо честь донести, що П. Шанковський, дотеперішній парох у Дулібах Стрийського деканату, зівстав 12 березня 1925 року кандидат, заінституований на парафію в Оброшино”.

Помер о. П. Шанковський у 1944 році.

Богдан ЗАКАЛИК

РУМУНСЬКІ САТАНІСТИ ПРАГНУТЬ ОФІЦІЙНОГО ВИЗНАННЯ

Останнім часом серед румунських послідовників сатанізму намітилася тенденція до перетворення у легальне релігійне співтовариство. Вони більше не глумляться над могильними хрестами, не збираються для здійснення таїнств у занедбаних будинках і не приносять у жертву бродячих собак.

Зараз румунські сатаністи вживають заходів для реєстрації їх Державним секретаріатом із культур Румунії. Для цього вони повинні довести, що існують як релігійна група останні 12 років і мають не менше 300 членів. Це дозволить їм стати офіційно зареєстрованою релігійною організацією, а якщо їм удасться зібрати під свої прапори 22.000 членів (що, в принципі, досить реально для румунських сатаністів), то вони мають шанс набути статусу одного з національних культур, який має право на державні дотації. При цьому не слід забувати, що Румунія залишається країною з переважно православним населенням (85%) та значними протестантськими (7%) і католицькими (6%) меншинами.

Сатаністська спілка Румунії має свій сайт і провадить активне on-line життя, поширюючи свої ідеї. Сайт інформує, що сучасний сатанізм має кілька течій: традиціоналістів, модерністів і «повсталих». На думку модерністів, людина може досягти особистої могутності самостійно, оскільки їй все дозволено, а тому вона не залежить від допомоги вищої істоти. Модерністи не заперечують історичної спадщини традиціоналістів, які вважають, що основи їхнього віровчення й магічних ритуалів виникли ще в древньому Єгипті. «Повсталі» сатаністи вірять, що «Сатана має потребу в мертвій кішці, опоганенні могили, надрізі на руці 17-літньої дівчини або спеціальному ритуалі, здійсненому в безглузді, гротескній ситуації» (подробіці його не наводяться). Головна сторінка сайту завершується ритуальними вигуками «Ave Satanas!», «Regie Satanas!», «Hail Satan!» і заклик до довіри «неофіційним групам сатаністів».

Довірча інформація сайту, що стосується теорії, членства, можливих послань і участі у форумі, закрита у відкритому доступі й вимагає реєстрації від відвідувача. На форумі в підрозділах, присвячених магії, розгортаються жваві і часом запеклі дискусії.

Сайт займається статистикою своїх відвідувачів: майже всі його розділи заповнені різними анкетами. Статистика показує, що 92% зареєстрованих відвідувачів є модерністами, 14,64% – традиціоналістами, 20,50% – «повсталими», а 13,94% – послідовниками Ла Вейна (очевидно, різні течії сатанізму перетинаються між собою). Результати анкетування демонструють явну кореляцію з сучасними музичними течіями: важкому року надають перевагу 75,96% зареєстрованих відвідувачів, 8,87% люблять хіп-хоп, а шанувальників поп-музики серед них – усього 0,89%. Сайт румунських сатаністів відкритий для добровільних пожертв, які поки що мають радше символічний характер і становлять приблизно 2 долари на місяць.

Питання, що таке «сатанізм», є одним із найскладніших для дослідників-релігієзнавців. Чи можна його розглядати як одну з традиційних, історично сформованих релігій, а чи це свого роду «антирелігія», що виникла на основі заперечення конвенціональних релігійних та моральних цінностей? На думку знаного французького письменника і дослідника сатанізму Жореса Карла Гюйсманса (1848-1907), культ Диявола – це теж культ, але він просочений гноєм: «Звичайно, прихильники сатанізму проповідують смердючий містицизм, але все ж цей містицизм залишається містицизмом. Можливо, до пекельного зла їх підштовхує чуттєвість, яка бунтується, адже хтивість – найкраща годувальниця сатанізму. Медицина схильна розцінювати тягу до різних мерзот як один із видів неврозу, і тут нічим заперечити» (Ж.К.Гюйсманс, «Гесна Огнена», 1995). Подібну точку зору поділяв і відомий австрійський письменник Франц Верфель (1890-1945). Яскраво художніми засобами він виклав її в «Чорній месі», де герой цього твору доктор Грау розвиває послідовну концепцію відкидання класичного монотеїзму з позицій «поверженого ангела».

Сьогодні сатаністські групи існують і діють у багатьох посткомуністичних країнах, але, як правило, вони не рвуться занадто відверто афішувати свою діяльність. Прагнення румунських шанувальників Сатани до офіційного визнання демонструє нову тенденцію епохи постмодерну.

За матеріалами religio.ru

ЖИТТЯ СВАТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах «Мети»)

На другий день встав хлопець рано, збудив матір, промовляючи: «Вставай, мамо, підемо подивимося, що нам нового зіслав нині Отець Небесний».

Геновефа усміхнулася і завела його на місце між скелями, де сонце щосили пригрівало, де швидше все досягало і де побачила напередодні ягоди, з котрих деякі вже червоніли і були дозрілими. Коли хлопець їх побачив, запитав:

– Чи це також є квіти?

– Ні, – відповіла Геновефа, це – ягоди.

Зірвавши кілька, дала сину покоштувати. Хлопець з'їв, підскакивав з радості і сказав:

– О, які це смачні ягоди! Чи можу собі більше нарвати?

– Можеш, – відповіла мати, – але лиш самі червоні!

Коли хлопець наївся ягід, то сказав: «Яким добрим є цей Отець Небесний, коли нам дає такі добрі речі! Треба йому також за це подякувати». Потім підняв очі до неба і голосно сказав: «Дорогий Отче, дякую Тобі за ягоди і за всі добродійства, які я від Тебе одержав». Але зразу запитався у матері:

– А це Бог чув?

Усміхаючись і пригортаючи його до серця, Геновефа сказала:

– Певно, що чув, моє дороге дитя! Навіть якщо б ти цього не сказав а лише подумав про це, то Господь Бог про все би знав, бо все бачить і чує.

Відтепер хлопець щодня ходив на долину, аби побачити, що нового сотворив їм Господь Бог. Але Геновефа, намагаючись збудити в ньому більшу кмітливості і чуйності, сказала: «Любий сину, відтепер повинен ти сам звертати увагу на все, що нового побачиш, щоб вміти це описати. Приміром диви: на цій горі стоять два дерева: по правій руці – яблунька, а по лівій – грушка, а там, в тіні цих скель – малий куц тернини, а ця зелень, якою всі дерева вкриті, називається листям. Вважай тепер, мій сину, бо щодня будеш мені говорити, що ти нового побачив».

По цій розмові настала гарна і лагідна ніч. Впав теплий дощик і зросив листя на деревах. Рано пішов хлопець на галявину, але відразу ж прибіг і радісно сказав Геновефі:

– Ах, мамо! Зелені кульки на тернині перетворилися у білі, немов сніг, квіти, а яблунька і грушка ціла біліє, мов снігом вкрита. Ох, яка це розкіш, яким добрим і ласкавим Батьком є для нас Господь Бог! Ходи, дорога мамо, подивися на цю красу.

Геновефа вийшла.

– Бачиш, – сказав до неї мудрий хлопець, – і цей терен мав би червоні квіти, але вони ще не розвинулись. Чи Господь Бог не міг його закінчити цієї ночі?

– Любе дитя, – відповіла Геновефа, – сотворіння цих гарних речей не коштує Господеві великої праці, бо він є всемогутній і міг би те все в одній хвилині сотворити. Але цей повільний розвиток природи є потрібним для нашого життя.

– Але скажи мені, мамо, – говорив далі хлопець, – як може Господь Бог зробити це так гарно під час темної ночі?

На це відповіла Геновефа:

– Господь Бог, моя дитино, так добре бачить вночі, як і вдень, бо Він є сотворителем дня і ночі.

Хлопець задумався над тим, киваючи поважно головою.

Іншим разом прибіг надзвичайно утішений і вже здалеку кликав:

– Я знову знайшов щось прекрасне! Ходи лиш зі мною і сама побачиш, що це.

Запровадив матір до тернового куца.

– Подивися на цей терновий куц – там, всередині, під галузкою! – попросив він. – Невже нічого не бачиш?

– Бачу, бачу, мій дорогий сину, – відповіла Геновефа, – є це гніздо жовтого чирика. Так як ми маємо печеру, в котрій мешкаємо, так птахи мають свої гнізда. Але придивися лише пильніше – там, всередині, сидить пташка. Як мило і милосердно дивиться вона на нас!

Раптом пташка вилетіла з гнізда.

– Тепер придивися, дорогий сину, пильніше до того гнізда, але вважай, щоб не вколосся терням. Диви – дно зложено з галузок, а всередині гніздо вистелене делікатним волоссям, – сказала Геновефа і, піднявши хлопця догори, додала:

– Тепер зазирни у саме гніздо!

Хлопець подивився і побачив п'ять малих кульочок. На його запитання Геновефа відповіла, що то – яйця.

– А що ця птиця зробить з ними? – запитав цікавий хлопець.

– Ти сам побачиш, – відповіла Геновефа, – але приходи сюди щодня і вважай, щоб не торкався руками тих яєць.

За кілька днів привела Геновефа сина до гнізда, в якому на місці яєць знаходилися вже малі писклята.

– Бачиш, мій сину, які ці пташенята слабенькі?

– Ах, мамо, – відповів хлопець, – бідні пташки ще майже голі! Чи вони не замерзнуть, чи не вмруть з голоду?

– Ні, любий сину! Господь Бог вже так вчинив, що не згинуть ані з голоду, ані з морозу. Гніздо є вистелене всередині м'ягеньким волоссям, так що не можуть ніде скалічитися. Це вигідне гніздечко урядив самий старий птах. Воно штучно і гарно зроблене. Ми б не змогли його так гарно змайструвати. Цьому вміну навчив Господь Бог старого птаха, який зі своєї батьківської любові охоче взявся за цю мозольну і важку працю. Диви! Це зелене листя заслоняє гніздечко від дощу, а під час спеки дає приємну тінь. В холодний вечір прилітає старий птах, сідає на пташенят і зігріває їх своїм пір'ям. А ось ті кільця на терню не стоять даремно: жарлочні круки та інші хижі птиці могли б пожертви ті малі писклята, але коли хижаки наближаться до гнізда, поколяться кільцями, бо вони великі, і мусять з нічим відлітати. Так-то Господь Бог дбає про всі сотворіння, – розповідала синові мати.

Коли Геновефа це говорила, прилетіла птиця і сіла на краю гнізда, а всі писклята піднесли голови догори і повідкривали дзьоби, і старий птах кормив кожне окремо. Хлопець, дивлячись на те, втішився і дуже здивувався.

– Бачиш, моє дитя, – сказала Геновефа, – ті малі пташенята не вміють ще шукати поживи, тому

кормить їх старий птах, а через те, що зернятка є для них затверді, цей старий птах спочатку гризе їх і розм'якшує у своєму дзьобі. А ще більше опікується Господь над нами.

– Так є, – сказав хлопець, – ласкавий Бог дав мені тебе, дорога мамо, а ти любиш мене більше, ніж цей птах своїх писклят. Без тебе я би вже давно помер з голоду.

Говорячи це, хлопець почав цілувати руки Геновефи.

З того часу кожного дня хлопчина розповідав щось нове, показував або приносив, бо, не маючи ровесників, які б його звели на злу дорогу, слухав пильно свою матір і через добре поступове пізнання виробляв і розвивав щораз більше свої здібності. Матір любив понад життя, а кожна краса природи залишала у його невинному серці сильне враження.

Вранці приносив Геновефі щонайкращі квіти і щодня збирав їй суниці та малину. Понуру печеру прикрасив усередині малими мушлями, блискучими камінчиками, підлогу вистелив зеленим мохом. Щодня розповідав Геновефі, як підростали пташки, як у них появилася пір'я і як вони вилетіли з гнізда.

Обачлива мати не забула також застерегти сина про шкідливі і отруйні плоди, яких було повно у цій безлюдній пуші. Показала йому гарні червоні ягоди вовчого лика, білий корінь шалвії і червоний моримух, застерігаючи, щоб ніколи не брав до уст плоди тих рослин, бо через них можна тяжко захворіти.

– Але натомість, – додала спасенну науку, – набагато шкідливішим від отруйних плодів та рослин є гріх. Він схожий на ті червоні ягоди, котрі хоч виглядають гарно, справляють нам смерть. Нераз недобре уявляється нашим очам краще, ніж добре, так як цей отруйний моримух коло цього брунатного та непоказного правдивого гриба. О, мій сину, ніколи не суди з зовнішнього вигляду!

ГЕНОВЕФА ДІСТАЄ ВІД ВОВКА ТЕПЛИЙ ОДЯГ

Серед таких невинних розмов скоро минула весна, за нею літо. Надійшла сумна осінь. Сонце вже так не гріло, щодня сходило пізніше, а заходило скоріше. Небо тепер майже повністю було вкрите сонячними хмарами, земля ставала щораз більш пустою, перестав звеніти веселий спів птиць, з котрих багато відлетіло до теплих країв, квіти зів'яли, а пожовкле листя опало на землю.

Геновефа, думаючи про прикросі зими, що наближалася, боялася її дуже, бо бракувало всього. Сидячи перед печерою зі сльозами на очах, дивилася на щораз більше спустошення в природі. Хлопець, бачучи її тяжкий сум, запитав:

– Чи нас вже Господь Бог не любить, що поступово забирає у нас все одне за другим, чи вже цілий світ загине?

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Вітаємо Ювілярів! У ВЕРЕСНІ СВЯТКУЮТЬ ЮВІЛЕЇ:

10-річчя священства – о. Ярослав Купчинський (21.09)

5-річчя священства – о. Ігор Бойко (14.09)

5-річчя священства – о. Іван Колтун (11.09)

35-річчя уродин – о. Андріян Марцін (17.09)

Вперше за 1000 років жінки пробралися в Чернечу республіку. Правда, незаконно

На фото: Новоафонський монастир.

Чотири уродженки Молдови випадково порушили заборону і висадилися на грецькому півострові Афон, де знаходяться 20 православних монастирів і де з 1060 року не ступала нога жінки, повідомила Російська служба ВВС. Непроханих гостей на території Афону монахи виявили недільного вечора і відразу ж викликали поліцію.

Молдаванки віком від 27 до 32 років розповіли поліції, що припливли з Туреччини. Вони заплатили 6300 доларів двом українцям, які організують незаконні перевезення мігрантів (очевидно, один із них супроводжував мандрівниць). Проте, що закон забороняє перебування жінок у цій частині Греції, вони, за їхніми словами, не знали. «Вони сказали поліцейським і ченцям, що дуже шкодують про те, що трапилося, хоча і не могли знати, що ступили на заборонену територію, – повідомив агентству «Reuters» офіцер поліції. – Тому їм пробачили». А за грецьким законодавством,

порушення заборони може каратися позбавленням волі терміном до одного року.

Гора Афон вважається оплотом православного християнства. В 1060 році імператор Візантії Костянтин Мономах видав указ, який забороняє жінкам приїжджати на Афон, аби таким чином обергти православних ченців від спокус. Тож знаходження тут не тільки осіб жіночої статі, а й навіть самок свійських тварин суворо заборонено. За переказом, навіть птахи не в'ють тут гнізд і не виводять пташенят.

Святу гору інакше йменують ще «чернечою республікою». Тут перебуває Іверська ікона Божої Матері, копії якої поширені по всій Росії і шануються віруючими як чудотворні.

Кілька років тому грецькі власті негативно відреагували на резолюцію Європарламенту, яка в рамках дотримання рівності між статями закликала дозволити жінкам відвідувати Афон.